

THE MAGAZINE.

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

Editor—(Eng. Section) Joseph Pettah M. A.

VOL. XII. December & March. Nos. 2 & 3.

The Editor's Corner.

A word of apology for our belated appearance. It is against our grain to throw blames on others. More inclined are we to take it all on ourselves and cry "mea culpa", and even 'mea maxima culpa'. Nevertheless, in fairness to our office it must be revealed that the co-operation we have had from our student-friends, nay even from our learned colleagues on the Staff, has been of the most disappointing variety. The latter have maintained a stolid reserve throughout the year—except, of course, the young Oxford gentleman who has favoured us with a specimen of his characteristic humour. Our most hearty thanks to him, for a friend in need is a friend indeed. The student-friends have, no doubt, sent up contributions, and even too many of them. But these 'manuscripts' of theirs have given us more of headache than of matter for the Magazine. We wish ourselves better luck next year!

xx

xx

xx

xx

The University ordeals are fast approaching and many of our young friends are looking forward to pass on, through them, to the wide stage of the world beyond. If at this parting hour, we are to give them a word of advice, just a hint and nothing more, we would say that it is character and conduct rather than intellect and erudition that make for success in life. In these days of large-scale machine production one can have graduates by the score; but it is not so easy to come across men of character, young men who are dependable; and for such, therefore, there cannot but be a great demand and a fair future. Well-disciplined feelings, more than well-developed ideas, should form the warp and woof of our equipment for life's laborious task. Friends, we do not want to put on a long face and preach to you a homily. All the same we beg to remind you that only honesty, discipline and patient, plodding industry, with a fair sprinkling of the saving sense of humour, can guarantee success to the average young man;—and who among us can claim to be a superman? As for the trifles that are not trifling among the factors of success, let it be your motto that always you ask with a 'please' prefixed, and receive with a 'thanks' suffixed. A bright future to all of you. Farewell!

xx

xx

xx

xx

It is matter of some gratification for us that the College has had the privilege of serving as the venue of the fifth All-India Catholic Congress which met under the distinguished presidentship of Mr. Gilani of Allahabad. The sittings which extended over three days were a great success, and eminently useful besides, in as much as the subject of discussion was the "Social order". To every one who is interested in the well-being of society and who wants to have a clear idea of the present-day social evils and how they could be effectively removed we would recommend a close perusal of the various papers read at the Congress sessions, especially those contributed by Rev. Fr. Carty S. J. of Trichinopoly. We have reproduced else-

where in this issue his very valuable paper on 'Private Property. Much of the success of the function was due to the energy, enthusiasm and tact of Very Rev. Fr. Palocaren, M. A. (Edin.) whose unostentations piloting it was that brought the ship safe to port. Our hearty congratulations to him, which we beg to repeat in view of his recent appointment to the Episcopal Curia of the Trichur Diocese.

xx

xx

xx

xx

The College Hall has also had the honour of resounding to the eloquence of Mr. T. P. Verghese B. A., B. Ped. (Toronto), Principal, Government Training Institution, Trichur, who gave us a series of three lectures, under the University Extension Lecture Scheme, on the 'Physical, Mental and Moral Development of the Child'. Difficult though it was to follow the Lecturer through the maze of his well-authenticated statistics, they served their purpose of bringing home to the audience his interesting conclusions with a driving force. It was some consolation to hear him establish that environment, and not heredity was the real cause of the criminal tendencies which certain children developed. For were it otherwise, it would have been a matter for fatalistic despair, since no one can undo his heredity. But environment we can make or unmake; and to know that this is the main factor in the up-bringing of your child gives you a compelling incentive to put your house in order. Parents and guardians, please take note of that!

In the matter of intellectual excellence, however, the Lecturer proved that much depended on the cerebral capacity of one's forbears. That, of course, is a direct hit on the Socialists who proclaim from house-tops that all men are born equal and should, therefore live equal. Another of his conclusions exploded the popular myth which humoured the poor and cast a slur on the rich by, assuming that most men of genius were born of poor parents, and that the riches of the father made a handicap to the greatness of his son. Statistics showed

that 60 per cent of the great men of the world came from the well-to-do classes. That again is encouraging news, since we can hereafter afford to work for riches without fear of consigning our fond progeny to the dark realms of invincible idiocy. Still another of his conclusions was that the majority of world's great men were the first-borns of their families. That sounds like an indictment on chronic bachelors who wait and hesitate on the threshold of matrimony till they are on the wrong side of thirty or forty. Altogether Mr. Verghese's lecturers were very enjoyable; he has scored by mixing *utile dulci*,

xx

xx

xx

xx

'Even Homer rods' is the only excuse we could plead for attributing, in our last issue, to the late Dewan Bahadur T. S. Narayana Iyer the honour of inaugurating the Cochin Legislative Council and the first stage of the Cochin Harbour works while the credit of it all really belonged to Rao Bahadur P. Narayana Menon, Dewan of Cochin from 1922 to 1925. We hasten to admit our oversight, and by way of making amends we give here under a brief extract from the concluding speech delivered by Mr. Narayana Menon at the inaugural session of the Cochin Legislative Council.

"In our laying thus the foundation of truly popular Government in this State, I hope it will not be considered out of place if I remind you of the high qualities of head and heart which responsible administrations demand of their votaries. The vast powers with which you are invested will have to be exercised by you in sacred trust for the promotion of the public or common good.....

"Let me also join His Highness and offer a prayer that this Council which has been brought into existence during my Diwanship may discharge the duties entrusted to it with ever-increasing efficiency, prove its fitness for the exercise of augmented powers and successfully promote the prosperity, contentment and happiness of all classes of His Highness's subjects",

We may also add that in the case of the Cochin Harbour the digging of the canal inside the Harbour and the reclamation work were commenced as soon as the co-operation of Cochin was agreed to and the general terms settled at the conference held in Ooty in July, 1922, i. e. again during the *regime* of Rao Bahadur P. Narayana Menon.

xx

xx

xx

xx

Our hearty congratulations go forth to Mr. A. V. Kuttikrishna Menon, Principal, Zamorin's College, Calicut, for the service he has done to Kerala by moving, in the last October session of the Senate of the Madras University, a Resolution proposing that immediate and necessary steps be taken for the preparation of a Malayalam Lexicon on the model of the Tamil Lexicon which was practically complete. True that the proposal was voted down by a narrow majority. Still it was clear to one and all that a strong case was made out for it. The plea of 'want of funds', put up by a few of the leading Members was, under the circumstances, a rather lame objection. Nobody wanted that the entire cost of the enterprise should be borne by the University. There were the three Governments of the three political units which constitute Kerala; and they could be counted on for liberal support in case the University came forward with a practical scheme, offering to take up the initiative. It would seem that some time ago an approach had been made to the Governments of Travancore and Cochin and that while the former had left the matter under consideration the latter had given it a cold refusal. If it be so, we are inclined to think that there must have been something wanting in the way the matter was mooted. For we can hardly bring ourselves to believe that Cochin and Travancore would ever refuse to co-operate in such a highly desirable scheme if it came to them in a practical and feasible shape. Another point highly relevant to the issue is that the compilation of a Malayalam Lexicon will not involve anything like the huge amount spent on the Tamil

Lexicon, in as much as a good deal of spade work in this field has already been done by scholars on this side of the Ghats—which work would, of course, be available to the University if only it would decide to make use of it. And think what a great help an up-to-date and authoritative Lexicon would be to the speedy and fruitful development of the Malayalam language and literature! In view of these facts we are not without hopes that although the Resolution has been turned down in the Senate, the Syndicate of its own accord will take up the matter without delay and earn the undying gratitude of Kerala by conferring upon it the inestimable boon of a Malayalam Lexicon.

xx

xx

xx

xx

A great event is fast approaching. On the 20th of May next the Diocese of Trichur will be celebrating the Golden Jubilee of its foundation. Already representatives, clerical and lay, from all the Parishes of the Diocese have met in the College Hall under the presidency of His Excellency the Lord Bishop of Trichur and passed important Resolutions calculated to make the celebration a grand success. We are happy to note that the scheme propounded by them includes *inter alia* the institution of Gold Medals and Scholarships in the College in commemoration of the auspicious event, and the christening of the College Hall after Dr. Medlycot, the first Vicar Apostolic of Trichur and Founder of the College. "Medlycot Memorial Hall", or briefly 'The Medlycot Hall' is a pretty name indeed. Will it be an improvement, we wonder, if for the sake of phonetic beauty and pronouncing facility we suggest a shortening of it into "The Medly Hall," on the analogy of the 'Maudlin College' (Magdalen) at Oxford?

Another two years and the St. Thomas' College, too, will have the privilege of celebrating its Golden Jubilee. Surely the public of Trichur will make it an occasion to show their sympathetic appreciation of the work the St. Thomas' has been doing all these years for the educational uplift of the country.

The Jubilee Celebration will also be an auspicious occasion for the resuscitation of the Old Boys' Union of the College. But for that arrangements will have to be made far in advance. The Old Boys, a goodly number by this time, are, however, a scattered body, and their present whereabouts are in most cases unknown to the College authorities. A general circular will have to be published in the Papers, requesting the Old Boys to put themselves in communication with the College Office; it is hoped that they will respond promptly. It will then be possible for the authorities to intimate them of the coming Jubilee and to enroll them in the Old Boy's Register. All this will take time; and hence the work will have to be begun early enough so that everything may be ready for a grand rally of our Old Boys on the Jubilee Day.

xx

xx

xx

xx

The public of Cochin in general and of Trichur in particular have sustained a heavy loss in the sad and sudden demise of His Highness Kochunni Thampuran, the 6th Prince of Cochin, which took place at His Highness's Palace at Veyoor on Saturday, the 15th of February. His was a life devoted entirely to the service of his fellow-beings; and many a life did he save from the very jaws of death by his great proficiency in *Visha-Vydiam*. His Highness has also left us a trained body of *Visha-Vydians*, many of whom, attached to the Village Panchayaths, are doing useful service to the public. We beg to associate ourselves with the public of Trichur in mourning the loss of so great a benefactor of humanity, and respectfully convey our heartfelt condolence to the members of His Highness's Family in their sad bereavement.

xx

xx

xx

xx

It was rather unfortunate that we were not out in time, last December, to tender our humble yet cordial felicitations to our illustrious Patron, His Excellency Dr. Francis Vazhapilly, on the occasion of the Feast of His Excellency's Patron, St. Francis Xavier.

'Better late than never' appears to be a very poor consolation in this case. Yet a drowning man catches even at a straw, though it is pretty sure it would not save him from a watery grave. We beg to convey to His Excellency, then, our most loyal and heartfelt greetings, though at this distance of time, and to wish him many more years of meritorious service in the Lord's Vineyard. This year especially His Excellency deserves our most hearty thanks for the great sacrifice he has made in adding liberally to the College accomodation. For all the glib talk that goes around about the multiplication of unemployed graduates, His Excellency knows very well that a nation of *educated* paupers is any day far better than a nation of *ignorant* paupers. Hence the readiness with which he spends for the cause of higher education, even when his purse shows fair prospects of final collapse. We wonder whether the public and especially our Old Boy's sufficiently realise at what enormous sacrifice the St. Thomas' is maintained from year to year without any substantial support even from the Government.

The way of the world: Almost all our social reformers, reinforced by almost all our learned doctors, are every day denouncing the use of tea and coffee; and yet the consumption of these is increasing every day. The following extract from a pamphlet recently published by the Indian Tea Cess Committee, would give us some rough idea of the 'singles' and 'doubles' that go down the 'bottomless abyss' every year:—

"The Empire State building, the world's loftiest office structure, is 1,248 feet high from street to the top of the tower. Its contents equal a total of 37,000,000 cubic feet. But a tower made of the world's year's supply of tea in chests, would equal 95,000,000 cubic feet or more than $2\frac{1}{2}$ times the Empire State building, bulk for bulk. The Eiffle Tower, reaching up 1,000 feet to the sky, would be lost in a tower, made of the same year's supply of tea in chests. On a base area of 230 feet square, the area of the base of the Eiffel Tower, such a tower would stand 1,800 feet high—a difference of 800 feet".

Shakespeare's Chronicle Plays.

With special reference to 1) Henry IV, and 2) Henry V.

The earliest tradition in English drama was to choose well known stories for plot. History, both sacred and profane, furnished innumerable stories suitable for dramatic representation. As the drama became more and more secular, themes came to be taken more frequently from national history than from the Bible and the Lives of the Saints. Pure fiction came in to the drama only later. Even early in the sixteenth century, it was something of a novelty for a playwright to dramatise a purely original story. One-third of the plays in the collected edition of Shakespeare is classified as 'histories'. One may incidentally observe that the tradition of adapting well known stories for the stage accounts very largely for much Shakespearean plagiarism.

There was a special reason, too, why plays presenting the history of England came to be written in large numbers in the sixteenth century. The English people were at the time beginning to cultivate an enormous national conceit. When the monasteries were dissolved and their wealth disappeared into the pockets of an avaricious and unscrupulous nobility, the ordinary people, who were mere lookers on and by no means sharers in the plunder, allowed themselves to be persuaded that England would thenceforth be able to order her own affairs without interference from the clergy and their vested interests. When Drake and Hawkins plundered the Spanish treasureships and brought home unheard-of quantities of gold, the people who were not able to ascertain what happened to the gold afterwards, were, however satisfied that pirate or no pirate

Drake had put England on the map. Under such circumstances it is no wonder that English History plays were invariably great box office successes. And Shakespeare provided what the public wanted, drawing for his material mostly on Holinshed's Chronicle.

Holinshed had a very simple philosophy of history. To him, history was mainly a conflict of personalities. He seldom inquired into constitutional issues, or the genesis and development of popular movements. His was almost a religious approach to history. Whenever he pauses, in the course of his narrative, to generalise, he emphasises what in later years men have learnt to call the irony of kingship. Describing the character of Richard II, he writes: "His chance verilie was greatlie infortunate, which fell into such calamitie, that he took it for the best waie he could device to renounce his kingdom, for the which mortall men are accustomed to hazard all they have to attaine there unto. But such misfortune (or the like) often times falleth unto princes, which when they are aloft, cast no doubts for perils that maie follow". Holinshed does not draw any other political lesson from his account of the fortunes of Kings. Sir Walter Raleigh makes much the same observation in the well known passage on Death in his *History of the World*. "For the rest, if we seek a reason of the succession and continuance of this boundless ambition in mortal men, we may add to that which hath been already said, that the kings and princes of the world have always laid before them the actions, but not the ends of those great ones who preceded them. They are always transported with the glory of the one, but they never mind the misery of the other till they find the experience in themselves. They neglect the advice of God while they enjoy life or hope it: but they follow the counsel of Death upon his first approach — It is therefore Death alone that can suddenly make man to know himself." Shakespeare was content to draw the same

moral from the lives of his English kings. From John to Richard III, he has dramatised the lives of six English kings. We follow the fortunes of five of them to the hour of death. In that terrible hour man no longer wears a mask. Henry IV never reveals himself completely until death approaches him. The 'vile politician' repents of the 'indirect crooked ways' by which he came to the throne, though even at that last moment, the politician in him gets the better of the Christian when he advises his son "to busy giddy minds with foreign quarrels". The problems of statecraft are mostly forgotten in that terrible hour when the hopes and fears of kings are not different from those of other men. This great human crisis interested Shakespeare more than anything else in the life of a king. To him it was very important that one should know how the king died. Henry V alone survives the last act of the play. But the methods as well as the purpose of that play was different from those of the other plays. And Henry V could not have haunted Shakespeare's imagination as much as Richard II or Richard III must have done.

This other purpose which inspires the whole of *Henry V* as well as many passages in the other plays was to echo and to intensify the patriotic fervour of the English people upon their victorious emergence from the scare of the Spanish Armada. It is remarkable that neither the personality of a King nor the English monarchy in the abstract rouses any great enthusiasm in Shakespeare. Kings were interesting mainly as human beings and not as national symbols. But the greatness of his country was a theme over which he grew rapturous as few other poets have done. The two best-known passages in which he affirms his faith in England's destiny occur in plays dealing with the lives of two erring and incapable kings. The inspiration must have come from quite other sources. The story of King John is a story of monarchical incompetence and wickedness; but the play ends with the noble lines, spoken by the Bastard, which

affirms that the genius of his country shall triumph in spite of worthless kings and factious nobles.

“This England never did, nor never shall,
Lie at the proud foot of a conqueror,
But when it first did help to wound itself,
Now these her princes are come home again,
Come the three corners of the world in arms,
And we shall shock them: Nought shall make us rue,
If England to itself do rest but true”.

The play was written at a time of great national anxiety, and many of its speeches had a special significance for the original audience. A recent editor has recorded the interesting fact that the play was produced in London during the Great War, and that the last speech was uttered with tremendous effect at the bombs from air-raiders were falling round the theatre. It probably was thought that this rather tedious play was worth producing for the sake of that last speech. The other great speech occurs in *Richard II*, a play in which, again, the central figure is not such as would inspire in the spectators either love of country or love of the crown. He is an egoist with a fine sense for situations, characteristically anxious, when he loses his crown, to

Sit upon the ground

And tell sad stories of the 'death of Kings.

The play derives its psychological interest from the character of Richard. But there is very much else in the play, as for example, the patriotism of John of Gaunt's last speech.

This royal throne of Kings, this scepter'd isle
This earth of majesty, this seat of Mars" etc.

The patriotism of *Henry V* is less attractive than that of the isolated speeches in the other plays. Henry like a dutiful son decides to follow his father's advice and busies giddy minds

with foreign quarrels. Canterbury becomes an interested accomplice. Henry, in his war with France, is neither defending nor asserting any legitimate rights of his country. Shakespeare does not gloss over this fact. It is a mistake to suppose that Henry was Shakespeare's ideal of a king or even of a man of action. He admired King Henry for his courage and his efficiency, but he did not admire him for what he certainly was not. The French war was unjust, and was not therefore a suitable theme around which could be assembled the patriotic sentiments provoked by the Armada. But once the war is well on its way, one forgets its origin and watch its progress as one would watch some great tournament. It is here that Shakespeare scores all his points. The contrast between the English and the French is vividly presented. It is not the contrast between King Henry and the Dauphin so much as the contrast between the English and the French soldiers that is most significant in this patriotic play. The picture that Shakespeare paints of the French is totally unattractive; one might accuse him of using caded dice. The French patriot does not get his due. But the English have a way of considering the patriotism of other people is highly amusing. Anyway, Shakespeare, writing in the sixteenth century, could not be expected to anticipate the Anglo-French alliance or the League of Nations.

The character of Henry V is not complex and yet there has been some difference of opinion among critics about the interpretation. What is even more remarkable is that the two persons who had occasion to know him most intimately before he came to the throne, namely, his father and Sir John Falstaff, never completely understand him. Henry IV has disquieting visions of what his son's reign would be like. Probably he visualises a reckless madcap on the throne with Falstaff for Lord Chancellor And Falstaff's own idea of his prospects on Prince Hal's accession is not different. And both are disillusioned. How could they have ever guessed? Prince Hal had been keeping his true self as a

grandsurprise for every one about him. He tells us as much in his first soliloquy:

"I know you all, and will awhile uphold
The unyoked humour of your idleness".

He is not altogether honest with himself. It is not merely the desire that by an unexpected reformation he may be more wondered at, that sends him every day to Eastcheap. Such calculated and politic profligacy makes him much less attractive than he would be with less deliberately cultivated faults. But there is no doubt that he enjoys the company of Falstaff and his satellites. Only he keeps his head steady through all the revelry and dissipation. And when the moment comes when he should reject the companions of his youth, he does it without regret. For there are really no ties to be severed. He had frequented the tavern in Eastcheap for his own satisfaction, or if we may believe him in his soliloquies, to serve his own purpose. He did not go there to incur obligations of friendship, or of gratitude.

The rejection of Falstaff does not, therefore, come as a surprise, though it is none the less unpleasant. From the dramatist's point of view, there certainly could be no place for Falstaff in the scheme of *Henry V.* And in King Henry's scheme of things there was no place for his old companion anywhere within ten miles of the royal presence. Falstaff was no respecter of persons or of ordinary standards of conduct. All the elaborate solemnity of the court on which so much depends would be laughed out of existence by him. Surely, therefore, Henry had to break away from his association with him. One only resents, like Dr. Bradley, the way in which he does it:

"I know thee not, old man: Fall to thy prayers;
How ill white hairs become a fool and jester".

He then proceeds to lecture the 'old man' at some length and reprove him for being "the tutor and the feeder of my riots".

Falstaff has for once nothing to say, When the king and his train has left, he turns to Justice Shallow and says 'Master Shallow, I owe you a thousand pounds' And then he makes one desperate effort to recover his high spirits: 'Do not you grieve at this; I shall be sent for in private to him: look you, he must seem thus to the world. Fear not your advancement I will be the man yet that shall make you great'. He is evidently and pitifully whistling to keep himself cheerful. One recalls what he said in fun, on his encounter with the Chief Justice. "God send the Prince a better companion," said the Chief Justice. And Falstaff retorted: "God send the companion a better prince". Almost every critic has since echoed that wish.

Private Property.

Rev. P. Carty S. J. B. Sc. D. D.

Among the many paradoxes which can be discovered in the doctrine and practice of the Catholic Religion, few are perhaps more striking than the position which the Catholic Church holds on the question of private property. On the one hand as the Spouse of Him who said: *Beati Pauperes*, 'happy are the poor', and who had such hard sayings against the rich, the Church has always preached to her children the detachment, either real or at least affective, from the goods of this world. She is the only religion which encourages the vow of poverty, and millions of her children through ages, both men and women have found their happiness in this complete abandonment of earthly goods. Yet, on the other hand, she happens to be today the sturdy champion of private property, the only religious

organisation which has dared to take a definite stand on a question so violently assailed by Socialists and Communists alike. And though this stand of hers has had the further inconvenience of seeming to link her with that loudly cursed thing--for it is difficult to give it a more precise denomination--called Capitalism, she nevertheless remains unruffled and obstinate, equally indifferent to the crude anathemas of Socialists as to the uninvited gratitude of Capitalists. How, it is asked, can the Church be at the same time so detached from and so attached to the same thing? That is the paradox.

The problem of private property naturally forms part of a general scheme of social order, and it is only to make the exposition easier that it has been suggested to treat it separately whilst of course showing its place in the general Scheme.

You need not expect me to show that, in view of the importance which private property has acquired now a days as a result of the attacks made on it, the Church is going to modify her views on the virtue of detachment and perhaps limit strictly the number of those who, by taking the vow of poverty, might seem to bring private property into undeserved disrepute. Nothing of the kind is going to happen and the Church will continue to pray that all her children keep themselves detached from earthly goods spiritually, and as many of them as possible even in reality. For there is a world of difference between the vow of poverty and the real communist life which it leads to in religious houses, and the Communism of Mark or of Lenin. In religion it is a freely chosen state of life which, because of its inherent difficulties deliberately embraced, is regarded by all sane people as a higher state of life and one which relatively few souls are called on to practise. Soviet Communism on the other hand is not the result of choice but a tyrannical regime imposed on all by force, with death as the alternative, and advertised meanwhile with the most cynical and impudent distortion of the truth.

WHAT IS PRIVATE PROPERTY?

What then is private property? Property may be defined as the right to dispose freely and exclusively of material things within the limits of the law. It can only apply to persons because they alone have rights. However pretty and cajoling your little dog may be you will never think of making your will on its behalf because it has no rights, not even on its own life. Property again is a right complete in itself, giving as legists say, *jus utendi and abutendi* which should not be translated as a right to abuse of things but to use them up or consume them. We might not feel particularly grateful for a right to use our dinner if we were not entitled to consume it.

We must next draw the line carefully between the right of private property and the exercise of this right. The former is based on nature, and is therefore a natural right, i. e., it belongs to man as a human being, and is therefore man's own by virtue of the natural law and before any intervention of a human or State agency. The State therefore can neither claim to bestow this right on man nor to deprive him of it, for the simple reason that the State is not the maker of human nature.

Human reason, on the other hand, is sufficient to establish that this right of private property is natural to man. *Rerum Novarum*, that epoch-making Encyclical of Pope Leo XIII, contains a brilliant exposition of this subject. This right or aptitude to own material goods is the direct result of man's reasonable nature which leads him to strive to preserve his life. This natural urge creates the need and therefore the corresponding right to possess some definite objects:—1. the goods required for actual consumption to preserve life; 2. the instruments whereby more of these goods can be produced, for man being reasonable, cannot like animals live on mere chance; he has, though in various degrees, what Marshall calls the prospectiveness of the future; 3. for this reason also some resources must be available against the rainy day,—accidents, sickness,

old age; 4. finally and very especially, man must be able so to satisfy his economic needs that he may live his whole human life in its social, intellectual and moral aspects. Man does not merely live in order to eat; he rather eats in order to live his full human life and realise his destiny.

To these personal reasons, the needs of the family which is the natural and normal expansion of the individual, add themselves to make these reasons more cogent still. The duty to bring up, maintain and develop a family is a permanent responsibility which cannot be fulfilled without that permanence of the means which private property on consumable and productive goods can alone secure. In short, therefore, the right or aptitude to own is necessarily postulated by the nature of man and of the family. It is essentially a natural right.

On the other hand, we admit that the *exercise* of this right depends largely for its realisation on human tradition or legislation in other words, on the authority of the State. But we must emphasize that this action of the State legalising the form of property, does not create the right of private property but only affords the occasion of exercising this right. The *contract* theory of Rousseau is a myth, and I mention it here only to remark that it has always been rejected by theologians and Christian social thinkers alike, for the simple reason that there is no trace of such a contract in the origin of private property anywhere.

LIMITATIONS OF PRIVATE PROPERTY.

While, therefore, the natural right of private property rests on irrefutable grounds, we should not conclude that every private owner is absolutely free in the exercise of his right. A while ago I alluded to the wrong translation of the *jus abutendi*. In the case of some people it was not mere ignorance of Latin; they really meant to establish that the right of private property gave an absolute power of use and abuse without any

limitation. It is against such an abusive interpretation that the definition stated: property is the right of free disposal *within the limits of the law*. The definition being general, the law here referred to may be either the natural law or a divine or human law, intervening to limit or restrict the right of private property. The restriction may arise from the nature of the things themselves or from the exigencies of a higher personal, or common good. The divine law makes it an obligation on the private owner to give up part of his goods if the life of a human being can thereby be spared. And, more generally, the Christian law reminds us that man has a supernatural end to pursue throughout his life, and the proper use of temporal goods is part and parcel of that duty. St. Ignatius made it crystal clear by his famous words in the "Foundation" *Neo plus nec minus*, use temporal things only so far as they help you to attain your end, neither more nor less—a use which to be proper cannot be unlimited. Moreover human or positive law can also restrict the right of property: it can decree the expropriation of some private property either for the sake of the public good which is more important than the private good, or for the sake of some other individual whose just claims have been sacrificed.

PRIVATE PROPERTY & SOCIALISM.

Now I want you to note that these restrictions on the right of private property are totally different from the socialist method of going about it. The right in our case is preserved and its exercise only is restricted; but socialism does away with the right itself by making its exercise impossible. The grievance of socialism is the excessive inequalities in the present distribution of wealth, through which the few have enormously more than they need while the mass have far less than they require. The grievance is very real, but one need not be a socialist in order to realise its gravity, and no one has exposed the seriousness of the evil more vigorously than has Pope Pius XI in *Quadragesimae*. Our disagreement with socialism is not on the nature or

gravity of the evil, but on the remedy to be applied. Socialists say: the evil is due to the *existence* of private property. We say: the evil is not due to the existence but to the abuse of private property, and therefore the remedy must be the restriction of the abuse not the abolition of the right. Now when we say that property is the right of disposing of things freely *within the limits of the law*, we have in this last clause a precious instrument whereby the abuse may be rectified and the right maintained.

You will remark in the first place that we appeal to a law, that is to legal authority, which whilst restricting the exercise of the right, preserves the right itself; otherwise the definition of property would be meaningless, asserting the right at the beginning and abolishing it at the end. The law must really be a guarantee of the private right, only setting possible limits to its application. The socialist method is entirely different; it makes a law expressly to destroy the private rights, so that the State in socialism is an Omnipotent monster built up on the shambles of individual rights.

In the second place it must be recognised that the legal instrument has not served in the past as efficiently as it might and should have done. We owe this inefficiency to the baneful influence, too long exercised by the so-called liberal, but really heartless, individualist school, in favour of the stronger and at the cost of the weaker party. But this liberalism has had its day and a social-minded State, organised on corporate lines, will rectify many of the abuses of the *laissez-faire* period.

In the third place by emphasising that private rights are to be exercised *within the limits of the law* we introduce a factor which requires careful consideration. Of course, I speak of human laws only. Human laws are not infallible, and they will be worth what the legislative body which passes them is itself worth. Nevertheless, in a well organised Corporate State, these laws will be the work of free, responsible citizens, not the heartless decrees of an irresponsible despot. An essential condition

of all such man-made laws, viz. that they clash neither with the natural nor with the divine law, we know, is not only impossible under, but is particularly abhorrent to, the Totalitarian rulers,—who either reject, or identify themselves with, a divine superior Power.

To sum up, the co-operation of the State is indispensable for a redress of the present inequalities of wealth i. e., co-operation of the State with the individuals, not abolition and absorption by the State of individual rights. Time does not allow me to enter into any practical application, but such problems as the running of industries, the control of credit and unequal division of land ownership, to mention only a few of them, will require for their solution the careful adjustment of the rights of individuals and the co-operation of the State in an honest endeavour to promote the common good.

It is now easy to explain the paradox with which I started. The Church has not taken up the defence of private property in a light-hearted manner, still less in deference to any vested interests. She knows only one form of vested interests and that is the salvation of the souls of men. This salvation, she knows, is to be the result of man's freedom and personal responsibility. For this reason the personal rights of man must be safeguarded; and they cannot be, if he has permanently to depend on others for his own and his family's maintenance. There, for the Church and therefore for every Catholic, is the ultimate reason for upholding private property. But even in a purely temporal point of view, private property, we have seen, is the only stable basis of a social order based on reason.

THY MOTHER!

(By James Verghese, Cl. III.)

"God could not be everywhere; so He made... Mother!"

Thy mother's fond bosom forget thou not. Nurtured in it, thou hast grown up in sunshine to shine by and-by. Often thy mother's simple songs-sweet as honey and replete with love have closed thy restless eyelids. Often her tender looks have charmed thy gentle lips to joyous smiles. Often her rosy cheeks are comely with rows of tears, shed for thy sake. Often she sacrifices her golden sleep to watch thee. Hate her not. For he who hateth his mother—that sweet holy soul—is a vile, insipid, and ungrateful monster.

Mother! She is the light of thy life--the dearest thing. She enfolds thee in piety. She is thy strength and thy shield. She is the pillar of cloud and fire in thy life. She is the flower of purity. Her care of thee is constant. She fashioneth thy pliable heart. She clothes thee with majesty. She is good and gracious, ready to forgive and plenteous in mercy. Her love is serene, her instructions sure, and her commandments pure. She leadeth thee in the paths of righteousness. She envelopes thee in sweetness. Thou approach and admire that radiant figure. Worship her!

Thy mother's affection for thee! Even the gold of Ophir, the fine pearls of the East and the radiant sapphires cannot equal it. It is unique. It is sublime. Thou canst not weigh it in balance of gold. Thou canst not purchase it for fine opals and for precious rubies.

How dark and pitiless without thy mother...danger, sorrow and pain. Her tender voice will be no more to guide thee through the bitter world. Life is galling. All joys vanish, afflictions multiply. Who will lavish upon thee ineffable love

and gentleness? None but a mother. Who will wait on thee when thouallest ill? Ah! thy blessed mother. Open the casket of thy soul and receive her with deep delight.

Look into the magic mirror of the past, There wilt thou find Hannah, the beloved mother of Samuel, whom she dedicated to the Father of fathers. In his dark and dull days, David pleaded the memory of his mother in prayer to God. It is by the faithful and daily prayers of Monica that Augustine turned towards Christ. Those simple songs of Fra Aja worked tremendously in the mind of Wolfgang Goethe. A kiss from his mother made Benjamin West a painter. "All that I am, or hope to be, I owe to my angel mother" says Abraham Lincoln. Whereever the love of motherhood is honoured the name of Rizpah will be remembered. Newman's lofty tribute to his dead mother is worth quoting. "And now" he says, "now thy very face and form, dear mother, speak to us of the Eternal; not like earthly beauty, dangerous to look upon; but, like the morning star which is thy emblem, bright and musical, breathing of purity and infusing peace." Did not the mother of the living child, as her bowels yearned upon her son, beg Solomon thus.—"O! my lord, give her the living child, and in no wise slay it!" What an affection she cherishes for her child! Did not Sara sorrowfully weep thus:—"He is taking my boy, my darling boy, the one and only child of my old age to give him to Jehovah!"—as she saw the father and son melting away in the distance, going toward that solemn height of Mount Moriah! What an amount of motherly affection was blended in those words of anguish! Even He who died for us upon the Cross—bleeding, fainting, thirsting, crying—in the last hour, in the midst of His physical pain and mental distress was mindful of His mother.—"Woman behold thy son!... Behold thy mother!"

KEATS and BEAUTY.

Mr, V. Seshan (Old Boy.)

John Keats and Shelley lived and wrote in one and the same age, but not at the same time in the world of poetry. The difference between them is as great as the difference between their poems and as great as that between the natural scenery that glorifies their respective resting places.

The most important contrast between Keats and all his contemporaries is that he was not influenced by aims which are political and social in character and which were the all-prevailing forces in the French Revolution. These ideas which had awakened poets like Wordsworth, Coleridge, Sir Walter Scott and Shelly, had not their influence on Keats and they were as such ignored and unrepresented by Keats. The works of those poets dealt with man - his rights and wrongs, his destiny and hopes. The end of their poetry was beyond that of an artist's and this end had its foundation in the primary ideas of the Revolution.

But in Keats no one idea of the Revolution did exist. No vital interest he had in the present or in the past, either in the political or in the social aspirations of man, none in liberty equality and fraternity. All his interest was centered upon beauty. All the religious and theosophical questions that were discussed by his contemporaries had not one solitary trace in Keats. He was conscious of them but he had no belief as to their existence in this world.

This remarkable isolation of Keats from Byron and Shelley was reasonable; for according to him the ideas that haunted his contemporaries were completely exhausted since

1789. No such emotions, political and spiritual, existed in England so that they might have inspired him. He began his literary career after Waterloo when a sullen materialism had spread all over the country, "When the wave of the Revolution ebbed; the ship of imagination was stranded on the shore of apathy" Unable to endure the sullenness and baseness of his time, Keats turned his back on it and took his inspiration from the stored beauty of the past. Here is the sonnet, in which he reveals his sorrow in the first line itself.

Glory and loveliness had passed away;
For if we wander out in early morn,
No wreathed incense do we see up-borne
Into the East, to meet the smiling day,
No crowd of Nymphs soft-voice'd and young and gay,
In woven baskets bringing ears of corn,
Roses, and Pinks, and Violets, to adorn.
The shrine of flora in her early May.
But there are left delights as high as these,
And I shall ever bless my destiny,
That in a time, when under pleasant trees
Pan is no longer sought, I feel a free,
A leaf luxury, seeing I could please
With these poor offerings a man like these".

Keats was an ardent admirer of Beauty and this he longed to find; and he found it far away from the world in which he lived.

"Spite of despondence of the inhuman dearth
Of noble natures, of the gloomy days,
Of all the unhealthy and o'er darkened ways
Made for our searching;

He concluded saying that "A thing of beauty is a joy for ever; its loveliness increases." Where shall we find this? His answer was 'in the loveliness of pure nature: in the great

tragic stories of the world, acted when the world was great;
in all the fair and chivalrous tales of love and hate and beauty;''

''Yes, in spite of all,

Some shape of beauty moves away the pall
From our dark spirits. Such the sun, the moon,
Trees old, and young, sprouting a shady boon
For simple sheep; and such are daffodils
With the green world they live in, and clear rills
That for themselves a cooling covert make
'Gainst the hot season; the mid-forest brake,
Rich with the sprinkling of fair musk-rose blooms:
And such, too, is the grandeur of the dooms
We have imagined for the mighty dead;
All lovely tales that we have heard or read:
An endless fountain of immortal drink,
Pouring into us from heaven's brink''.

His conception of beauty is very clear from his words, ''With a great poet, the sense of beauty overcomes every other consideration.'' Keats reveals his innermost when he says ''I feel assured I should write from the mere yearning and fondness for the beautiful even if my night's labour should be burned every morning'' He loved beauty in a flower, in a cloud and so on. But he worshipped it only as part of that Universal Beauty, infinite and all-pervading--''the mighty abstract idea of Beauty'' as he puts it.

We need not be surprised how he escaped the meanness of this world unlike other poets. How beautifully has he described his life in the following lines: ''I feel more and more every day as my imagination strengthens that I do not live in this world alone, but in a thousand worlds. No sooner am I alone than shapes of epic greatness are stationed round me, and serve my spirit the office of a King's body-guard. Then tragedy with

sceptered pall comes sweeping by, and according to my state of mind, I am with Achilles shouting in the trenches or with Theocritus in the Vales of Sicily."

Not only in "Endymion" "Lamia" and "Hyperion" but in all his works, we find Keats in immortal friendship with beauty. No other poet has the goodness of having a mind enshrined with such a high sense of Beauty as Keats's. This very temper of Keats, this all-pervading sensibility, this potency of looking at the world with a child's delight and forgetfulness is beyond praise, nay beyond human comparison.

During a short period of his life Keats had become the greatest among his contemporaries. His life, a very short one of twenty-five summers, was aptly devoted to dashing off the immortal masterpieces in the heat of his overwhelming genius.

Shelley was the only one among the contemporaries of Keats who had discovered the truth about the young poet during his life-time. This discovery resulted in the birth of "Adonais", a more fitting monument than any wreath or tombstone.

He has outsoared the shadow of our night;
Envy and calumny and hate and pain,
And that unrest, which men miscall delight,
Can touch him not and torture not again;
From the contagion of the world's slow stain
He is secure....."

THE FRIENDLY FACE.

(Mr. V. N. Menon Mulloth, Ernakulam)

The far-reaching top of the mountain pine
And the opening buds with beaming face
They in the setting sun's rays shine
Giving the earth tranquility and grace.
Gay clouds that glide along the sky
Like ships with their sails unfurled
Cast blushing beams on the leas that lie
Stretching along the mountains' side;
And the silvery moon sheds resplendent rays
Right on the glades that fade afar
In the musky mist and the foaming sprays
Of the waterfalls that rage and roar;
But in all these things a friendly face you see
Infusing courage and love into thee

CHILD'S CAPITAL.

* * * * *

Devotion to God the Creator is the first devotion for a child, if subsequent devotions are to be securely set. God, the setting-Out Bay and the Safe Harbour of all adventures. God, the Listener to real troubles and the joys of fantasy. (What did you do in church?'—I sat and told Him robber-stories') God, the spinner of the mind, the weaver of flesh, after whom all fatherhood is named. God the one, Alone with our singleness and loneliness. God to whom tears are prayers, laughter is praise. God who did not go away, who remains, the Real Presence, to whom we may come. God who, to console us, mingles with us, Blood into our blood, Flesh into our flesh, Heart into our heart, Spirit into our created spirit. God, where no fear was, or is, or ever shall be, for a child".

(Cecily Hallack in the *New Review*)

The Civil War in Spain.

(Senor Gil Robles.)

To the Editor of the Universe,

Dear Sir,

I am not surprised to hear that there are in England persons who wish to mislead public opinion with regard to the meaning and purpose of the civil war in Spain, and with regard to the attitude towards that war which has been adopted by the immense majority of Catholics. Those opposed to the Nationalist cause have made use of every method to spread confusion on this point.

That you may always be able to pronounce upon the feeling of a most important section of Catholic public opinion in Spain, a section which is superbly organised, I wish to synthesise here the driving purpose of the party of which I am the leader, the Accion Popular.

The Accion Popular party originated with the founding of the Republic in Spain, an organisation with all the characteristics of a Catholic party, legally constituted, and wishing to co-operate loyally with the democratic and parliamentary system of the Constitution of 1931.

NOT FASCISTS.

During three years of intense activity, and in spite of the fierce persecution of which it became the object, it refused to depart from legal methods, and, both in and out of Parliament, it condemned on many occasions any attempts to employ methods of violence. This orientation earned for the party the frequent criticisms of other conservative groups who demanded the use of force in the conquest of power.

The Accion Popular has never allowed itself to become impregnated with Fascist tendencies, for in this respect it has always evidenced decided doctrinal discrepancies with Fascism.

Faithful to its fundamental principles, the Accion Popular acted strictly within the limits of the democratic system. In the 1933 legislative elections it obtained more votes than any other party, and had the greatest majority in Parliament.

Fully imbued with the spirit of co-operation, which is the necessary foundation of any and all constructive policy, it supported the successive Governments as they were formed, and took its place in several of them.

Although in December, 1935, it was flung from power by the President of the Republic, who refused to respect fair play in political life, the Accion Popular would still not act outside legal methods, and, appealing again to the electorate in February of 1936, it obtained 200,000 more votes than in the 1933 elections.

CO-OPERATION OFFERED.

The Frente Popular, by means of corruption which would be inconceivable in England, annulled by brute force the elections of about 80 consituencies, and so in this manner, assured the Left, illegally, violently, unconstitutionally and undemocratically, of a majority.

In spite of this, the Accion Popular, still the biggest party in Spain and still preserving in its ranks 70 per cent of the Catholics of Spain, refused to resort to any illegal procedure and again tried to introduce into politics the principle of co-operation, and worked loyally with the Opposition in the attempt to solve the nation's problems.

Nevertheless, from the first instant of the present military revolt, it is true to say that the Accion Popular has united itself in its entirety with the Revolution, has given thousands upon

thousands of soldiers to the army, and is ready to support the Nationalist cause with all its moral strength, with all its financial resources and with the life of every one of its members. The Accion Popular is with the Nationalists in the fulness of its character as a Catholic party.

The name of rebels as applied to the Spanish Nationalists is unjust. A rebel is one who unjustly fights against a lawful power. But the Government of Madrid, at present in Valencia, is not a lawful Government.

Let us examine their case. A Government may be lawful in its origin or lawful in its exercise of power. Under a democratic regime, the former implies that the Government is the expression of the people's will. The second demands that the Government act for the common good, and with due respect for conscience and the legitimate liberty of the citizen.

The Government of Valencia satisfies neither of these demands.

In its origin it is not a legitimate Government.

ELECTIONS ANNULLED.

In the elections of February of 1936, the victory belonged to the Rights by a majority of 400,000 votes over the Lefts.

The Lefts, by brute force, with the help of the police, seized the ballots of the constituencies of Corruna, Pontevedra, Lugo, Carceres, Cordova, and Seville, and altered them in their own favour. In this way they managed to get a small majority in Parliament.

The first act of this majority was to annul totally or in part the elections in Granada, Cuenca, Salamanca and Burgos, so that the Left obtained a fictitious majority, enabling them to form a Government which was illegal from its very origin.

In the exercise of power it is not a legitimate Government.

From the assumption of office in February, 1936, to the outbreak of the revolution, the Government of the Frente Popular was responsible for the following crimes; the burning of 84 churches, four newspaper offices, 36 political centres and 92 private houses of persons of the Right. It killed 256 persons and injured more than 1,000. It seized without indemnifications 300 private properties and closed more than 800 Catholic colleges and schools.

It threw out of work all those who were not affiliated to one or other of the organisations of the Left, and erected Communist centres in barracks, arsenals and aerodromes.

It dismissed hundreds of Civil Servants who held their posts in accordance with law, and allowed the attacking and insulting of officers of the army, of priests, of judges and of magistrates.

All these facts were cited, and that before the full Assembly of Parliament, by the Monarchist Deputy, Senor Calvo Sotelo. Nor could the Government deny the truth of the accusation.

To avenge this indictment the Frente Popular ordered the murder of Senor Calvo Sotelo and of myself. I escaped death, having gone to Biarritz; but Senor Calvo Sotelo, at 3 o'clock in the morning, was dragged from his home by storm troops and murdered at the gate of the cemetery.

Since the beginning of the military uprising the Government has murdered, or permitted the murder of hundreds of thousands of defenceless citizens; has burned thousands of churches, has violated tombs and sacred vessels, has killed the children and violated women, has destroyed artistic treasures and, in short, has committed such acts of unspeakable horror that I am sure, when the hideous truth becomes fully known, the voice of the whole of mankind will cry out against and

condemn those responsible for the greatest disaster in the world's history.

Who will dare to say that a Government which commits or permits such acts is a Government legitimate in the exercise of its power?

LAWFUL RESISTANCE.

If, therefore, every claim of legitimacy is lacking in the Government of Valencia, it cannot be said that the military uprising is a *rebellion* but rather a case of *lawful resistance of oppression*.

All those who study law are unanimous in declaring that resistance to authority is not only lawful but obligatory when that authority is exercised habitually in an unjust manner and in important questions. In such circumstances, passive resistance is lawful; and, when this is not sufficient, recourse to force is also lawful. This is defended as part of Catholic teaching by such authors as St Thomas', Suarez, the great apologist Balmes, Cardinal Hergenrother, and many others.

It is for this reason that the Accion Popular, precisely because it is a Catholic party, has sided with the present military uprising.

For this reason the Cardinal Primate, Archbishop of Toledo, has publicly and solemnly given his support to the National movement; has published a book "El Caso Espanol"; and since his return from Rome, has manifested himself as confidential and official representative of His Holiness with General Franco.

For this reason the Archbishops of Valladolid, Santiago, Burgos, Seville, Valencia and Granada are with the revolt which would save Christian civilisation, as are also all the Bishops who have escaped from the Communist hordes.

THE BASQUES.

For this reason, all without exception, if we exclude from the count a group of Basques, all the Catholics of Spain are on the side of the Nationalist movement, which is not, nor ever will be, in the pay of foreign interests, but is and will be genuinely and traditionally Spanish in character, and, above all, most profoundly human.

You, Sir, will understand that in face of such undeniable facts, absolutely no value could possibly be attached to certain statements found in a pamphlet with the title 'Catholics and the Civil War in Spain,' statements originating from men who cannot but be suspect, as is the free-thinker Senor Bergamin, the editor of a review which is all but defunct, as is Fr. Juan Garcia Morales to whom, for some years past, all faculties have been refused by the ecclesiastical authorities, as is Senor Ossoria Gallardo, who, although here he calls himself a Catholic, has never practised the Catholic religion, a fact of public knowledge in Spain.

As for the Basque Catholics, they are a living example of how separatist politics can smother all Christian spirit. The Basque separatists frequently sustained the thesis that they are "born" Basque, and only later, by baptism, do they become Christians, and hence the furtherance of Basque separatism must prevail over the interest of Christianity.

Whoever doubts the truth of this statement of the Basque heresy has but to read the writings of the founder of Basque separatism, Sabino Arana Goiri.

So it is that the Basque separatists, with Aguirre at their head, have made common cause with the Communists, church incendiaries, murderers of Bishops, priests and religious, profaners of those things that are sacred to religion.

For such as these, Basque separatism comes first; Catholicity takes the second place.

Here Sir, and I may call you my friend, is the explanation of why we Catholics, from the very first moment, have allied ourselves entirely and without reserve with the present military uprising

We are free from any coercion in our choice. We have followed our conscience.

The Indian struggle.

(S. Chettur, Class IV.)

There are signs today of the awakening of India after her disastrous slumber during the past centuries, during which she was in the lowest ebb of disintegration and decay. She wakes up today into a new world, a strange and alien environment, and like *Guliver* in the land of *Lilliputians*, finds herself shackled in all her limbs by a plethora of minute and diverse bonds—bonds, self-woven and bonds imposed from outside. We find her today struggling to shake herself free from these miasmal ties, to arise and proclaim herself, to float abroad her spirit and to impress her seal on the world. We hear on every side a slow fraying of bonds, here and there a sharp tearing and a crisp snapping, and freedom of movement is gradually being established. The eyes have become clear and the flower that is her soul, which was closed in slumber, now opens itself and breathes forth a spiritual emanation. The sleeper is awakened.

India has awakened from a death-like swoon. What made this awakening possible? It is India's *spirituality* that enabled her to keep herself alive during these disastrous centuries and it is this that made the present awakening possible. India is awakened; but she awakens today into a new world, a despairing world, a world which is struggling to extricate itself from the mire of *materialism*. India realises that her *mission* it is to haul out the despondent world from this stifling situation; and we find her to-day struggling for the recovery of her national poise, which is essential for her to fulfil her *mission*.

The *Indian Struggle* presents but a hazy prospect of conflicting influences to the casual observer. For a clear comprehension one must "stray lower, where the vital fountains lie." A deeper and more minute study will reveal a certain systematic regularity, veiled by the apparent chaos. India's struggle is in reality a struggle between two great and conflicting forces, *Materialism* and *Spirituality*. History tells us how when two diverse currents of thought meet, after the mutual action and reaction there will follow a process of assimilation, which will result in new creation. Such had been the case of Budhistic influence on Hinduism, such the Persian, the Greek, the Moghul influences on India, such had been the case of foreign influence on English thought, and such is the case of the influence of *Western materialism* on *Indian Spirituality*.

For convenience of study, the Indian struggle can be considered as being managed in three definite stages. The first is the blind reception of western contact, an injudicious acceptance of all that it offers and even some revolutionary denial of the very principles of our ancient culture. The second is the *reaction* of the *Indian spirit* upon the *western influence*, often with a total denial of what the west offers and laying stress on the essential spirit and strict form of the ancient past. The third is more or less a process of new creation, in which the *Indian spirit* reigns supreme, an assimilation of whatever it finds useful

in the *western influence*, and a thorough transformation and Indianisation of this foreign element, so that its alien character completely disappears and it becomes another harmonious element in the characteristic working of the *Indian spirit*. Thus, in the third stage, the *Indian spirit* masters and takes possession of the *western influence*. It has to be borne in mind that these three stages are not water-tight compartments; they more or less overlap each other.

Thus the first stage is that of blind reception of western contact. The earliest crop of intellectuals, that sprang up as a result of the present system of western education in India, cherished the impatient hope of bringing about a rapid transformation, like the one that took place in Japan some time later. Intensely patriotic in their motive, they were yet denationalised in their mental outlook. They never hesitated to admit the occidental view of our past culture as only a half civilization, and their governing ideals were purely of western origin. From mediaeval India they shrank back in disgust and revolt and were inclined to discredit and destroy whatever it has created. Ancient India on the contrary they could tolerate and at least in certain directions they looked back on it with a sentiment of pride. They were willing to take from it whatever materials they could subdue to their own standpoint. They put their entire political faith in an exact imitation of the middle-class democracy of 19th century England. Firm in their conviction, they strove to revolutionise Indian society by introducing into it all the social ideas of the west. But they failed and failed miserably, because their method was, as we now recognise, wrong. An Anglicised India is neither possible nor desirable. It will only make us painful copyists and clumsy followers, straggling in the wake of European civilization and always fifty years behind it. This movement attained its high watermark towards the close of the nineteenth century; but fortunately it

could not endure and though something of it still continues, its engrossing power has passed away beyond any chance of vigorous revival. With all its imperfections, however, the first stage of crude reception had produced results of immense value. It awakened the dormant nationalism and it excited the free activity of the intellect, which rapidly spread to all subjects of human and national interest.

Every *action* has a *reaction*. The more vigorous the *action*, the more violent will be the *reaction*. In the first stage we saw the overwhelming *action* of the *Western influence* upon the *Indian spirit*. In the second stage we find violent reaction of the Indian spirit against the Western influence. The Anglicising influence is soon met by the national spirit, awakened by itself no doubt, and is rapidly suffused by it. A total denial of what the west offers is the main feature of this reaction. Stress is laid on the essential spirit and strict form of the ancient past. Intellectual activity is now directed into a sounder and much more fruitful line of action than in the first stage. By the rapidly increasing suffusion of modernism by the ancient sentiment, a deeper insight into the meaning of the Indian spirit is obtained, and the predominance of spirit over form is freely recognised.

Thus in this second stage of *reaction* itself are sown the seeds of the third stage of *assimilation* and new creation. In reality the *reaction* only marks the beginning of a subtle *assimilation*. In vindicating the ancient ideas, we are obliged to do so in a way that will satisfy the new critical mentality. The return to the ancient, in its riper form, takes as its principle a synthetic restatement. It welcomes whatever new motive that can be assimilated to the *Indian spirit* or is apt to widen the channel of its larger evolution. But the confluence of two great and conflicting currents of thought has to be cleverly managed, for an incongruous assimilation may produce a very dis-

appointing result—a strange assortment, very much like the half-European half-Indian dress, that adorned students in the good old days of ‘coat and cap’. In this third stage India gets back entirely to her essential inner *spirit* and makes all the aims of her future, materials for this *spirit* to work upon. This process is thus a process of new creation.

It is thus that the *Indian* struggle is managed. India can best develop herself and serve humanity by being herself and developing her own nature. This does not mean, as some narrowly and blindly suppose, the rejection of everything new that comes to us on the stream of time. It means simply to keep our centre, to preserve our characteristic soul and our essential spirit, to assimilate to it all that we receive and to evolve out of it all that we create.

I cannot bring myself to agree with those who say that our fall does not matter, that the very dust in which India lies is sacred. Our fall is ignoble; and to lie in the dust is no refreshing posture. We were for a moment stunned by the fall; but the swoon has passed away. We are fast regaining our national poise. There is a noble mission for us to fulfil. We must arise and act. “He who lingers is lost, for the entire race is enlisted in the movement”.

Lionardo Da Vinci.

(1452—1519.)

C. K. Sebastian, iii. u. c.

Lionardo Da Vinci, "that artistic wonder of the Renaissance" was the son of a Florentine lawyer and a village girl. At a very early age he left his mother's country house and lived with his father in the town.

He began to learn many things. In Arithmetic he made such progress that he confounded his master by frequently raising doubts and difficulties. He devoted some time to music and very soon mastered it. He learned engineering and natural philosophy and excelled in all. As a painter, Sculptor and goldsmith 'Verocchi' was his teacher.

But his curiosity about the 'why' and 'wherefore' of every thing made him restless. His mind wandered in the realm of the Muses to find out new beauty and joy. His knowledge of art was so great that it prevented him from finishing many things he had begun, for how could his human hand realise the perfect creations of his divine imaginations?

He grew up to be a handsome youth with the richest gifts of Heaven. Whatever he did or said was so divine that he stood head and shoulders above all. His very movement was grace itself as if he had just come from a land of goodness and beauty.

Young Lionardo possessed so great a personal strength, combined with a supreme dexterity and unyielding courage that no young man in the country around could equal him in wrestling or in horse-riding or in any manly games. He was a perfect model to any Artist or Sculptor, being a Hercules in strength

LEONARDO DA VINCI.

and an Apollo in symmetry. He could play upon the flute and lyre so divinely that even the most stubborn hearts were melted into tears. He was a born story-teller and could hold a large crowd in the market-place spell-bound with stories of his own invention.

He was for a time a political cartoonist in the court of Duke Francesco of Milan. Then he served the notorious Caesar Borgia as a military engineer and an artillery founder. Here he produced some of his wonderful maps. The great soldier was so much astonished at them that Lionardo was treated with splendid liberality.

"The tale of his paintings is the tale of his life" and at the court of the art-loving Duke Francesco, Lionardo painted his famous 'Last supper' (which is now at the St. Marie delle Grazie, Milan.) Christ had just uttered the words, "One among Ye shall betray me" The struggling, questioning and doubting expressions of the Apostles and the calm serene face of Christ are finished with a master touch. 'The Virgin of the Rocks', 'The Struggle for the Standard' and 'St. John' are equally famous.

Then came his immortal 'Mona Lisa' the woman of a mysterious smile, which even now remains "one of the mysteries of the painter's art." "It took the artist three years to fix that haunting, secret, provoking smile—a smile whose meaning none can read, which has a charm that compels the heart, a lure that rouses the imagination!"

Meanwhile his fame spread far and wide and he was called to the court of the French King Francis I as the court painter. There he painted his last picture of 'St. John the Baptist'; but before completing it he was stricken with a paralysis of one hand and arm.

One day the King happened to see 'Mona Lisa' and he was so much fascinated with it that he offered 4,000 gold pieces for it. Lionardo was not willing to part with it even for the

wealth of the whole world, but the King took it away. At last, sick and weak as he was, he went to the royal presence with the help of a pupil, in the darkness of night to ask for the light of his life—the picture of 'Mona Lisa'. Somehow the King granted the old man's prayer. His lips glowed with an innocent happiness like that of a child and so he died content on Easter Eve looking at the smile of his dear 'Mona Lisa'.

'Foremost amongst the supreme masters of the world' Da Vinci embodied the spirit of Renaissance at its best—its zest for truth, its eager vitality and love of experiment, and above all its human sympathy. '*Homo sum; humani nil a me alienum puto*' might well have been his great motto; I am a man, and nothing pertaining to mankind is foreign to my nature."

THE FRIENDLY FACE.

(Mr. V. N. Menon, Mulloth, Ernakulam.)

The far-reaching top of the mountain pine
And the opening buds with beaming face
They in the setting sun's rays shine
Giving the earth tranquility and grace.
Gay clouds that glide along the sky
Like ships with their sails unfurled
Cast blushing beams on the leas that lie
Stretching along the mountains' side;
And the silvery moon sheds resplendent rays
Right on the glades that fade afar
In the musky mist and the foaming sprays
On the waterfalls that rage and roar;
But in all these things a friendly face you see
Infusing courage and love into thee.

"ON MADNESS"

(K. T. Abraham IV U. C.)

Where people shave only one part of their faces, he who takes a clean shave may be called a mad man. If any man were to walk along the road shaking his head and raising his hands, we call him mad and he ceases to be respectable. But madness does not consist in these unconventionalities alone.

A mad man is always inclined to entertain fancies which do enter into the imagination of an ordinaryman. An innocent cow that comes along the road may frighten a lunatic, for he has every reason—which, of course, means no reason to you and I—to think that the cow with its two sharp horns would do him great harm. A comfortable house that is meant for shelter may appear to him a prison in which people are to be shut up.

Once a certain gentleman visited a lunatic asylum. A very sane-looking person volunteered to be his guide. But finally he learned that his guide was a lunatic. He was surprised, for he found nothing peculiar in the man. He asked, "Why do they say so?" "Oh! it is nothing. I cannot agree with the world and they have put me here" replied the guide.

Madness, some say, is a matter of opinion. Then Darwin may be considered a lunatic, for there are a good many who do not want to have monkky-forefathers; they strongly believe that their fore-fathers were very much men like themselves. H. G. Wells looks forward to a millennium when mad-houses will be rare or nil. But Lord Bertrand Russell calls this world a mad world. If so, Wells is right, for where is the necessity of mad-houses when all are mad? If a few escape insanity by bad luck a mad-house may have to be built for them.

Those who do not agree with the established laws of society are often counted among lunatics. I, for example, may

think that I possess divine powers and will one day ascend to heaven, body and soul, without ever passing through the mortification of death. There is no harm in a mere fool's paradise of this sort; but when I proclaim it and my behaviour indicates it, the world would be right in concluding that there is something wrong with me. Likewise when one thinks that he is an ass—except in a metaphorical sense—he is not only a fool and an ass, but is a lunatic as well. Constant reflection on his being an ass may finally make him walk on all fours and eat grass. The origin of sanity is very often an excess of reasoning. So it is that G. K. C. says that mad men are those who have not lost their reason, but those who have lost everything except their reason.

There is a general saying that, poets and lovers, too, are mad. There may be poets who are mad, but all poets are not mad. Milton and Wordsworth were for example very sane men. Couper was mad; but his insanity was not due to his poetic genius. It is too much of reasoning and not imagination that makes one mad. However, moderate reasoning is not harmful. When carried to excess, it creates trouble in the man. Lovers are not actually mad; they may appear to be mad; so is the case with all those who are under the sway of a passion.

"Great genius is to madness near allied," says Dryden. But G. K. C. rightly interprets it. "Dryden did not say that great genius was to madness near allied. Dryden was a great genius himself and knew better." He continues: "He was not talking of any unworldly visionary like Vaughn or George Herbert. He was talking of a cynical man of the world, a sceptic, a diplomatist, a great practical politician. Such men are indeed to madness near allied."

It is indeed entertaining to see the funny ways of a mad man, though the man himself suffers a great deal. But sometimes lunatics prove more witty than if they were sane. I saw for instance a madman (he was an ordinary coolie) addressing a

bridge and speaking eloquently. It was Election time and there was keen competition. The candidates were proclaiming their merits and the enormous benefits they had bestowed upon the people. The lunatic parodied it and asked the bridge to stand as a candidate and assured it success, if people were to vote bearing in mind the benefits conferred on society by the respective candidates; for who among them could, with any regard for objective truth, say he had done more good to humanity than the silent suffering bridge? There was indeed a method in his madness, as there was in that of hamlet

Chesterton defines insanity as reason used without root, reason in the void. "The man who begins to think without the proper first principles goes mad, the man who begins to think at the wrong end." He continues: "Mysticism keeps men sane. As long as you have mystery you have health; when you destroy mystery you create morbidity. The ordinary man has always been sane because the ordinary man has always been a mystic."

Man is a rational animal. It is rationality that makes him a man. Too much of rationality, however, creates insanity. So too much of a man is a madman. What then about the so-called supermen?

RANDOM NOTES.

(P.)

Many are the modern means of communication: the daily Press, the Telegraph, the Telephone and the Wireless have made the dissemination of news to the four corners of the world a mere joke. And yet it is now that people are fed on the grossest of falsehoods every day. The age of wonderful in-

ventions "is also proving to be, in an unparalleled way, the age of organized and sustained falsehood". Some months ago Abyssinia was the game for all kinds of interested journalists and sensation-mongers. Now it is the Spanish Civil War. And such lying propaganda has had its desired effect. It has succeeded in spreading entirely distorted views about the nature and aims of the Spanish rising and the respective credentials of the opposing parties. Many have been led to believe that it is an unlawful rebellion against lawful authority, fomented and supported by the Fascists from outside. The enthusiastic President of the Indian National Congress has declared that it is a fight between the forces of progress and of reaction; and the Congress itself, following his lead, has passed a Resolution conveying its heart-felt sympathies to the so-called Government of Spain. Not only in far-away India but even in near-by England the Red propaganda has succeeded in creating an impression favourable to the Spanish Communists. To all impartial readers, however, the letter, published elsewhere in this issue, from Senor Gil Robles, the leader of the Accion Popular Party and at one time Minister of War of the Spanish Republic, should prove a veritable eye-opener; the more so since it is fully corroborated by evidence from several independent and dependable sources.

xx

xx

xx

xx

There are some people who declare 'most authoritatively' that but for foreign help General Franco would be down and out in twenty-four hours. And yet even according to figures collected in England some three weeks ago there were 42,000 foreigners on the side of the Red Government while on Franco's side there were only 30,000. That shows how the Parties will fare if all foreign help were withdrawn.

xx

xx

xx

xx

As regards the 'achievements' of the Reds, we have a

pretty good list of them in the letter of Senor Gil Robles; and yet that is but a conservative estimate. For the inspiration and edification of the admirers of Moscow we may give a few more samples of her 'progressive, programme in Spain. Mrs. Tennant, a British woman who covered 1500 miles in Spain before she left the country in last October, sums up the Communistic technique as follows:—"1) The churches were sacked and burnt; 2) nuns and priests were tortured and murdered; 3) private houses were sacked and burnt; individuals were robbed or murdered (or both) because (a) they belonged to the upper classes; (b) they were Churchgoers; (c) they were anti-Communist or not sufficiently pro-Communist." One of the main sports of the Reds has been "to collect 'suspect' inhabitants, make them run round on open space, and shoot them as they ran." After enumerating a few of the Red atrocities she asks: "If an Englishman saw his small child seized by its legs and dashed against a wall until it was dead, what would he do? Hundreds of Spanish children have recently met that fate. If an Englishman saw his daughter raped in the street what would his reactions be? Would he say, 'this behaviour is approved of by the constitutionally elected Government of my country?'" Says another reporter: "With my own eyes I have seen how in 20th century Europe men are martyred—eyes gouged out with red irons, hands cut off, heart and bowels pulled out."

xx

xx

xx

xx

A British Journalist, now a war correspondent in Spain, gives a comparative picture of the activities of the Nationalists and the Reds: "I never expected to see the wonderful change Franco has wrought in the part occupied by him and his armies. There is freedom, contentment, peace and business activity wherever the National flag flies" Farmers plough their fields and go about their daily duties. Girls and young men in groups gather in the harvests.

But as I approached the territory once occupied by the Reds to the south-west and south of Madrid, what a different sight!—scens of destruction everywhere; villages masses of ruins. It was in the north of Spain that later I saw the most ghastly example of Red destruction—Irun, the dead city. I passed through Irun some years ago. It was then full of life; a modern city. Now it is dead. It was like seeing the skeleton of a person one had known and admired in life’j

xx

xx

xx

xx

The people of Great Britain and of the British Dominions, speaking through their Cabinents, have emphatically and in no mistakable manner declared that a twice-divorced woman was not fit to be their Queen. But at the same time, with unfortunate inconsistency and to the greater detriment of the nation, they have been pushing through the British Parliament another divorce bill making divorce still easier. Even five years of ‘incurable insanity’ is put down as sufficient ground to allow a divorce. Another is three years of ‘incurable habitual drunkenness’. Evidently the word ‘incurable’ makes a great appeal to them. And yet who can declare absolute incurability? Not a doctor, nor even a board of doctors, as the medical profession admits more and more in these days.

In America conditions are still worse, of course. There divorces have been granted recently for reasons most flimsy and ridiculous: to one man because his wife insisted on sleeping with her shoes on; to a woman because her husband read in bed; to another because her husband snored too loudly. We could enjoy the fun in this madness were it not for the disastrous consequences it involves to the family and the society; were it not a wanton violation of the sacredness of married life; were it not a sin against the little ones.

Do then the people in America and England think that there are two different codes of *morality*, one for the prince and

the other for the peasant? If divorce is a disrepute in a prospective queen it must be equally such in a private citizen. Morality is no respecter of rank. It condemns the crime of divorce wherever it is found.

xx

xx

xx

xx

'Village Uplift', 'Rural Reconstruction, Social Welfare Work'—these are the magic words of the hour; and every one who aspires to play the leader, has a ready-made programme up his sleeves, like the juggler's rabbit, to be trotted out as occasion demands. Planned production, co-operative credit, regulated markets, vocational education, diet and sanitation are all discussed thread bare, and a heap of proposals are put forward without a thought about their feasibility and without any attempt at their co-ordination. But the saddest part of it is that the moral uplift of the Villager is lightly brushed aside, or is given a mere passing reference. And yet without strengthening the moral fibre in the farmer no real improvement will be possible even in his economic condition. Providence and thrift, temperance and sobriety, good morals and honest business are even more important than rationalised production or co-operative marketing. It must be brought home to our villagers—and for that matter to our townsfolk, too—that honesty is the *best policy*; that in the long run it pays one to pay one's debts. Again to check the litigation mania which takes its full toll of time, energy and expense from the unfortunate farmer, is another vital plank in village uplift; and the urgency of it becomes all the more evident when we find that even the vakils, to whom the farmers resort, sometimes prove their worst enemies. A few weeks ago the Madras High Court had to dispose of in a single day five cases of professional misconduct against lawyers, four which ended in a reprimand or warning for the lawyer concerned. And yet 'those who know say that the Madras lawyer is no worse than his brothers in other provinces and that he is probably better than most of them.' High time that the poor farmers are rescued from the

clutches of these doughty champions of law.

That such a task is not altogether impossible is proved by the following note which appeared in the 'Illustrated Weekly' in September last.—“Recently in Conoor the parishioners of a Roman Catholic Church celebrated the fourth anniversary of the establishment of their Panchayat—a body which has done a good deal in the direction of settling disputes between parishioners out of court. The Panchayat is a group of referees elected by the parishioners. Its decisions are subject to revision by the Catechist of the Church and, in the last instance, by the parish priest. Its working has been very successful and there have been very few law suits between the members of the parish since its institution.

Several other South Indian parishes, especially village parishes, also have their panchayats, the working of which will no doubt be watched with interest not only by those responsible for their creation, but by all who feel that India has always had an overdose of litigation”.

xx

xx

xx

xx

“That’s all very well, but if I do lend you five rupees, what security can you give me?”

“I can give you the plighted word of an honest man.”

“All right, then. Please bring him along and I’ll see what I can do”.

The College Day & Anniversary.

The 20th of February saw the celebration of the College Day and the Anniversary of the Literary Union, under the presidency of Dr. S. R. U. Savoor, M. A., D. Sc., Bar-at-Law, Principal, Victoria College, Palghat. Mr. V. V. John, M. A., (Oxon) welcomed the guests in a neat little speech. The President contented himself with a mere introduction and reserved his valuable remarks to the end. Very Rev. Fr. Principal then read the College Report:

“Mr. President, Your Excellency & Friends,

I have much pleasure in placing before you a short Report of the College and its activities during the past twelve-month.

Accomodation: The College Extension Work was begun before the summer holidays on an estimate of Rs. 15,000, A floor area of 7500 Sq. Ft. has thus been added to the College accomodation; of which 4500 Sq. Ft. are for Class-
es and 3000 Sq. Ft. for Verandah. The actual cost amounted to Rs. 18,000. No additions were possible this time for the Hostels.

University Examinations; At the University Examinations we have more than maintained our past records. Out of 133 students sent up for the Intermediate Examination 58 secured full pass, while the percentages of Passes in Parts I, II & III were respectively 51, 82, & 66. There were 19 First Classes and 59 Distinctions in all.

At the B. A. Degree Examination 30 out of 55 came out with full pass, the percentages of Passes in the various Parts being 72, 74, and 79. The First and Second in the Presidency in Malayalam, the Fourth in Part II Sanskrit, and in Part III

the First in Group I.a, the Fourth in I.b, and the Fourth and Seventh in IV.b, were our students.

Staff: The Staff of the previous year continued except for the addition of a Lecturer, Mr. V. V. John, M. A. (Oxon), on the English Staff and the appointment of Mr. P. J. John, B. Sc., as Demonstrator in Physics in the place of Mr. T. C. Lonnappen resigned.

Strength: This year the College started work with 575 students on its roll, 97 in IV U. C., 92 in III U. C., 196 in II U. C. and 196 again in I U. C. Of the total number of 575 the large majority, viz. 450, are naturally from our State, while Travancore contributes 33 and Br. Malabar 92. We have no students hailing from beyond Kerala. According to religion and caste, there are 210 Christians 299 Caste Hindus, 19 Muslims and 47 belonging to the Backward and Depressed Classes.

Games: Besides the Physical training course for the Intermediate Classes, provision has been made for Cricket, Hockey, Football, Tennis, Bad-minton and Volley-ball.

This year our competitors were not lucky in Sports and Tournaments as in previous years. One remarkable exception is V. Sankunny of I U. C., who distinguished himself in Pole-Vault, securing the First place in Inter-Collegiate Athletics, and also in the Olympic Games both here and in Madras. The sweeping victory of the winners over us in Cricket, Hockey and Football and in Athletics generally at the Inter-Collegiate Sports organised by the University is a clear warning that in Sports and Games regular and patient practice is the only secret of success and that nothing else can be a substitute for it. I hope that our students will take these unprecedented reverses as stepping stones to victory next year."

Fr. Principal concluded with a few remarks on the Kerala University. Strange news, he said, were in the air. According to reports it would seem that Travancore had settled everything about the Kerala University and that Cochin had

agreed to join in. He referred to this matter on such an occasion because the public and especially the Colleges had a right to know about their future. If what reports said was true, the private Colleges had a grievance; none of them had been consulted. Naturally they were all very anxious about the news. He hoped the authorities would consult them before the matter got too far. It was very important for the educational bodies in the two States that they should be given an opportunity to discuss any scheme that was put up for the starting of a Kerala University since it affected their future very vitally. The new Universities of Southern India were still struggling on, and it would take time for their Degrees to get a proper recognition from the public and particularly from other Universities, both home and foreign. Hence it would be a matter of grave concern to the Colleges in Cochin and Travancore to be blindly attached to University whose prospects were not thoroughly ^{discussed} and clearly understood.

xx

xx

xx

xx

The next item was a display of English elocution by S. Chettur of IV U. C. It was followed by the reading of the Union Report by L. T. Nunez Asst: Secretary. The Report ran as follows;—

“The College Union commenced its activities by the 3rd week of July with the following office-bearers.

Ex-Officio President.

Rev. Fr. John Palocaren M. A. (Edin) Principal.

President.

Prof. P. Ramanathan M. A.

Vice-President.

Mr. P. S. Venkateswaran M. A.

Representatives of the Staff,

Mr. Joseph Pettah M. A. & Mr. Joseph Mundassery M. A.

Secretaries.

K. K. Marar iv u. c. and L. T. Nunez ii u. c.

Committee Members.

K. K. Thampan	iv u. c.	Hussankhan	ii u. c.
P. L. Anthony	„	P. G. Paul	„
E. A. Venu Gopal	„	K. M. Joseph	„
M. V. Janardanan	iii u. c.	P. V. Aravindakshan	i u. c.
P. V. Rama Swami	„	V. Mahin	„
T. K. Venkateswaren	„	P. K. Hormese	„
A. K. John	„	K. K. Ananthakrishnan	„

All the students of the College are members of the Union & the College counts 575 members on its rolls.

During the year under report 6 ordinary meetings and 7 extraordinary meetings were held. Also the Union Committee met 6 times. The Inaugural Address was delivered on Thursday, the 23rd July, by Rev. Fr. John Palocaren M. A. (Edin), who spoke on "Education and Democracy". The same day a meeting was held to record our condolences on the demise of Mr. G. K. Chesterton, Dewan Bahadur T. S. Narayana Iyer, Rev. Father Bertram and Mr. C. Anthappai.

Among the subjects treated special mention must be made of the following:—

- 1) How India is rebuilding her disintegrated Nationhood
- 2) Is Socialism better than Capitalism (Debate)?
- 3) Youth at the Cross-roads
- 4) Life at Oxford
- 5) Modern industrial organisations
- 6) ഇന്നത്തെ പട്ടുസാഹിത്യം
- 7) യുവകവികളും നിരൂപകന്മാരും
- 8) സാഹിത്യാനന്ദം
- 9) പ്രകൃതിയും കവിതയും
- 10) വള്ളത്തോളും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും

We owe our sincere thanks to the following learned and distinguished gentlemen who helped us either by presiding over our meetings or delivering special lectures:—

Prof. T. Ramanujam M. A., U. C. College always, Mr. Attoor Krishna Pisharody, Vidwan, G. Sankara Kurup, Mr. T. G. Chacko Sastri, Vidwan C. Krishna Warriar, Mr. K. Raghavan Nair, Mr. T. J. George M. A. and Maha Kavi Vallathol. We have also to extend our thanks to the Staff and Students whose invaluable and hearty co-operation has contributed much to the success of our Union.

Three University Extension Lectures were delivered by the Principal, Govt. Training Institution.

I am glad to announce that to-morrow at 9 p. m. we are staging a drama, B. A. '*MAYAVI*', which we hope will be appreciated as a comic study in educated unemployment.

The usual literary competitions were held under the auspices of the Union and the following prizes have been awarded to the winners.

ENGLISH EXTEMPORE.

<i>B. A. Section.</i>	<i>Intermediate.</i>
K. T. Abraham	N. V. Ittiachen

ENGLISH ELOCUTION.

S. Chettur	L. T. Nunez.
------------	--------------

MALAYALAM EXTEMPORE.

P. L. Antony	M. Balaraman
--------------	--------------

MALAYALAM ELOCUTION.

V. Gopalan	K. M. Joseph
------------	--------------

ENGLISH ESSAY.

S. Chettur	M. V. Mathew
------------	--------------

MALAYALAM ESSAY.

A. Rama Menon	[K. P.] Govindan Namboodiri
---------------	-----------------------------

The Secretaries will be failing in their duty if they do not

express their heartfelt gratitude to the Ex-officio President, the President and the Vice-President for their steady support and generous encouragement.

TRICHUR, }
20--2--1937.

K. K. Marar.
L. T. Núñez.
Secretaries."

xx

xx

xx

xx

Dr. P. S. Lokanathan, M. A., Ph. D., D. Sc., University Reader in Economics, then addressed the gathering on "Save our Villages and they will save our Motherland". He began by referring to the vastness of the subject; it was the agricultural and industrial policy to be adopted in view of recent developments at home and abroad. The efforts made by His Excellency the Viceroy towards Village uplift and especially cattle-breeding and dairy-farming have aroused public interest in these matters and drawn attention to detailed problems of village production, sanitation, education and so forth. But there are also other aspects of the problem to be taken into consideration in view of developments in other parts of the world.

The 19th century economic life of India was built on a policy of producing raw materials to feed other countries while the Manchester men undertook to provide us with our clothing. The Famine Commission urged for a better balance in our national economy; for an encouragement of our industries as a set off against our undue dependence on agriculture. The old system of exchange, however, worked satisfactorily, since there was a great demand from the West for our agricultural products.

But with the 20th century a great change has come, a great revolution in world's economy, the central feature of which is that every nation has adopted a policy of making itself self-sufficing; sometimes trying to produce foodstuffs and raw materials in the interests of national

aggrandisement or national sufficiency, even when it is not by nature fitted for such an agricultural role. The result is that they do not want our goods to the same extent as before; and that then is the first factor we have to consider in deciding on our future policy.

A second factor is that the cheaper varieties of foodstuffs that we produce here in large quantities have no great demand in Europe. The chief reason why rice cultivators are down and out today is that they produce mostly inferior rice for which there is little demand. Also Europe has begun to consume less of cereals and more of superior kinds of food, like milk products eggs, fruits etc. The problem before us is, therefore, how we should readjust our agricultural economy if we are to retain our export trade. Even in the western countries prices of agricultural products hardly cover the cost of cultivation? Our position is much worse. In Europe for the time being the war clouds have given an impetus to the demand for all kinds of raw materials. But we in India are not in a position to take advantage of this recovery since we cannot compete with Australia or New Zealand in the supply of the superior kinds of raw products.

Thus then the conditions abroad necessitate a re adjustment of our agricultural and industrial policy. Conditions at home also point to the same conclusion. Here in India, too, people have begun to change their food; and it is as it should be. It is quite essential that we should have a more varied dietary; that we should take more of milk-products, more of meat, vegetables and fruits. So far India has been enjoying the unenviable reputation of doing with the smallest consumption of milk, except China. But there are signs of a change, and people have begun to consume more and more of superior articles of diet. That, of course, demands a corresponding change in our agricultural policy. Finally, there is also the

competition, in our own markets, of the raw products coming from China and the British Colonies.

The first of the re-adjustments that we have to effect in view of the above facts is in respect of our crops. It is time that we gave up our excessive dependence on rice, and distributed our resources among a select variety of crops. Our future is bound to be gloomy to the degree we depend on rice. A change is necessary; but the initiative has to come from the Government. A soil survey is the first requisite for any success in this directions.

Improvement of live-stock is another important reform. Our draught animals are extremely inefficient, and our cows are worse than useless; their milk yield is very poor. The relation between lord and tenant is an equally important factor of agricultural efficiency. The Malabar *kanamdar* enjoys a high degree of protection. But the ordinary tenant farmer is still labouring under a precarious tenure.

The vital problem, however, is to bring about an improvement in the prices of agricultural products. It is true there are some signs of recovery; but our agriculturists will be helped by it only if they make the necessary re-adjustments in their scheme of cultivation. There has been so much of discussion these days about the devaluation of the rupee. It is enough to note here that the advocates of devaluation expect that it will bring about an improvement in prices.

The problem of population is a difficult one in India. In many parts of the country there is over population; and the total for the whole of India is now nearing 400 millions. There has been of late some improvement in our agricultural out-turn; still the pressure of population on land continues to be one of our gravest problems. The slogan of 'back to the land' will not help us here, for there are already too many on the land. Nevertheless, if educated men would go to the villages and co-operate with the poor illiterate cultivators there would be a

distinct improvement in the quality of the rural population and more of intelligent guidance in our agricultural economy. But this will be no solution to over-population. That could be effected only by providing our rural folk with some bye-industry or other and by the better industrialisation of our towns. There is the usual taunt that we cannot industrialise India without detriment to her agricultural interests. But this is a mistaken criticism. Nobody wants to industrialise India at the expense of her agriculture. But everybody will admit that there is at present an excess of workers on land. Improved agricultural efficiency will further increase this surplus, and only industries can absorb it. Cottage industries will give part-time work to the insufficiently occupied villagers; while those who are released to the towns could be absorbed by the starting of urban industries.

But for the development of industries Protection is necessary. It has become a fashion with many people now a days to decry Protection, as being prejudicial to the wider interests of the country. There is some truth in saying that indiscriminate Protection will involve high prices for the general consumer. But the Protection that we have in this country is of the discriminating sort. There are the three tests which every industry applying for Protection must satisfy. First there should be an ample supply, available at home, of the raw materials required for it; secondly it should be such as would not, in the absence of protection, get a chance to develop; and thirdly it should give promise of such development under cover of protection as to be able to dispense altogether with Protection after a few years. The Tariff Board would recommend an industry for protection only if these conditions are satisfied and cases recommended by the Board are sometimes rejected by the Government—e. g. the glass industry. There is, therefore, absolutely no danger of the country being swamped by protected industries. All fear on this score is a delusion, a mere moonshine. Danger lies rather the opposite way. What is

wanted at present, therefore, is a more generous measure of Protection.

Finally efforts should be made to get over our excessive dependence on foreign markets for the sale of our raw products. India with her 400 millions offers us a vast home market; and we have to work it up since world conditions compel us to depend largely on our own internal markets. Also it should be our agricultural policy to raise more and more of such crops as could be manufactured in our own country.

In these various ways, then, we can make an attempt to save our villages; and if they are saved we shall have thereby saved our Motherland, too, which is even now primarily and predominantly a land of villages.

xx

xx

xx

xx

The Malayalam 'elocution' was given by K. M. Joseph II U. C. Next, Vidwan A. D. Hari Sarma of the St. Albert's delivered a very interesting speech on the "Moral Appeal in Poetry". Of late, said the speaker, there has arisen a discussion among scholars on the question whether a moral appeal is one of the express aims of poetry. All are agreed that the *motif* of the fine arts is to impart joy. It is not the mere sensuous delight, but the pleasure derived from an intellectual appreciation of beauty; and the more the intellectual effort necessary the greater is the pleasure derived. Music and painting give us joy only so long as they are before our senses; but the beauty in literature dwells in our thoughts for long and gives us sustained joy. This joy again is of an ennobling character. It drives out the darkness from the soul, and fills it with the light of noble ideals. Thus, whether it is intended or not, one effect of good poetry is to elevate the soul to greater and ever greater moral heights. As for an express moral purpose in poetry, we do not find much of it in the old authors of India. The western poet Shelley defined poetry as the sweet melody of an enraptured soul. But to Plato poetry without a moral appeal in it was like a

lifeless body. The ancient Indian authors were more guided by the ideal of Shelley than by that of Plato. To them the aim of poetry was to stimulate thought, feeling and imagination, without striving to give any moral bias to them, to prepare the field rather than sow the seeds. Occasionally here and there there is just a line or two wherein a moral idea is held up for contemplation, e. g. in Act IV of 'Sankuntalam' where the poet brings together the setting sun and rising moon and tries to point a moral. But such instances are a mere drop in the ocean. It is from the west that our modern authors have received the idea of making the moral appeal a dominant note of poetry.

The best modern examples of this kind of poetry are found in the works of the late Mahakavi Kumaran Asan. His poem the "dropped flower" is a great sermon on the vanity of human life in all its stages. In his 'Karuna' the same idea finds a more direct and emphatic application and makes a piercing appeal by the poignant contrast drawn between the summit of human felicity and the abyss of human misery. Asan was at perfect master of his art; he knew how to infuse his poems with the moral colouring without detracting in the least from their aesthetic appeal. His moral reflections come spontaneously out of the situations he created, and naturally they find their counterpart in the moral feelings of the reader. In fact the reflections of Asan simply sets the seal on our moral sense. But it is not everyone who can handle the moral *motif* with the deftness characteristic of Kumaran Asan. It requires a correct and sympathetic appreciation of the situation and the surroundings. Any attempt at moralising regardless of the pervading spirit of the environment would produce only a boring effect. Many instances of such misplaced moralizing can be found in the works of certain modern authors. The sudden and senseless philosophizing indulged in by the soldiers of Sree Krishna, in the story of *പുരുഷോത്തമം*, in "Kesaveeyam", when they come across the dead body of *പ്രസന്നൻ*, is an instance in point.

Then there is the modern mystic movement in Malayalam poetry. Here again, in the hands of a master who knows his art mystic poetry makes a profound appeal to the moral sense in man, without at the same time ceasing to be a thing of beauty and joy. But literary charlatans have grossly abused this kind of poetry, too, and brought it into ill-repute. Anything in verse, without any meaning, or to which any meaning could be assigned according to the predilections of different readers, is now known as mystic poetry. It has become very much like the quest of a blind man in a dark room for a black cat which is nowhere in it.

Thus, to conclude, the moral appeal has a distinct and desirable place in poetry. Deftly handled by a master, it elevates the art of poetry to a higher plane and widens the scope of its appeal to the thought, feeling and imagination of man.

* * * * *

Next on the programme came the distribution of prizes. The list included the following awards:—

- 1) The Very Rev. Fr. Alapat's Gold Medal for the first in English in the School Final Class: Francis C. Cheryath.
- 2) The Very Rev. Fr. Alapat's Gold Medal for the first from the College at the B. A. Degree Examination; C. P. Sahasranaman.
- 3) The Bishop Menachery Gold Medal for the first from the College at the Intermediate Examination of the University who secures a distinction in English: not awarded.
- 4) The first from the College at the last Intermediate University Examination: Prize to C. J. Gorge.
- 5) H. H. The Appan Thampuram Memorial Prize for the best student of the College in Malayalam: V. Neelakantan IV U. C.
- 6) Religious Instruction Prizes: A. O. Kunjipalu (B. A. Section); K. A. Antony. (Intermediate Section)

-
- 7) The First among the students of the College admitted into the Junior B. A. Class: Prize to M. V. Janardhanan.
 - 8) The first in the Junior B. A. Class of last year:
Prize to V. K. Gopalan
 - 9) The first in the Junior Intermediate Class of last year;
Prize to P. K. Ananthanarayanan.

Literary Union Prizes: (noted under the Union Report)

* * * * *

The Concluding Speech: In concluding the proceedings of the day, the President felt it his duty to say a few words to the outgoing students of the Senior Classes; and he spoke to them on sacrifice, discipline and liberty. He pointed to Rev. Fr. Palocaren, the Principal, as a noble example of sacrifice. Fr. Palocaren has given up his whole life for the cause of education; he has abandoned his home and people for the much larger home of the College. It is easy to preach sacrifice, but to practise it is not so easy. It is only when young and full of enthusiasm that we are capable of sacrifice. It is a cruel fact that as we grow old our enthusiasm cools down by coming into grips with the hard facts and difficulties of life. Enthusiasm is bound up with intensity of emotion. Every one should strive, therefore, to work up the intensification of his emotion. The work the various Missions have done and are still doing in India gives us a great example of sacrifice. 'Take it up, carry that torch and pass it on'

Discipline is another essential factor of success in life. Unless directed and controlled, our energy often goes into disastrous channels. Our first thoughts are the vain the treacherous ones. They must be curbed and scrutinised to see if they are reasonable. Often enough our impetus needs a tempering. Only through sound discipline can we attain to liberty of thought.

feeling and action. Indeed, discipline and liberty are but two different aspects of one and the same social virtue.

Young men, again, must have ideals,—ideals of service which regards sacrifice as its key-note. Giving, and not taking gives the greater satisfaction, the higher joy. There are the villages looking up to educated young men for light and lead; there are the lepers, and the pariahs wistfully waiting for a word of comfort, a look of kindness, a smile of sympathy. 'Go to them, and let your life be one of self-surrender to the great ideal of service. Above all keep up the bubbling enthusiasm of youth; keep it up so that it may lead you to the land of liberty to do the noblest things'.

xx

xx

xx

xx

On the 21st of February the students staged in the College Hall a Malayalam farce, entitled '*the B. A. Mayavi*', before a crowded audience. It was a comic study in 'educated unemployment', a display of the desperate shifts to which our graduates are driven in their quest of Government jobs. The hero of the piece, however, scores a grand success; his *maya* procures for him a cushy job worth a few hundreds per mensem and brings into the bargain besides, a handsome wife worth one or two lakhs. That is not disappointing to the unemployed brotherhood!

Though the students had only a few days before them for practice, the acting was well done, and was greatly appreciated. His Excellency the Bishop graced the occasion with his presence.

xx

xx

xx

xx

By way of an epilogue to the Anniversary Celebrations the Managing Committee of the Union was 'at home' to the 'actors' and all the co-operators. After tea, the Secretary of the Union made a short speech rendering hearty thanks to all

those who had in any way contributed to the success of the work of the Union during the year, and especially of the Anniversary Celebrations. M. V. Janardhanan of iii u. c. who had recently returned from the All-India Scout Jamboree at Delhi, regaled the party with a picturesque narrative of his eleven days experiences up in the North. The Principal concluded by wishing success to one and all in their respective Examinations and in the battle of life beyond the B. A. Degree.

COLLEGE CHRONICLE.

- 1—10—'36. Fr. Principal went on leave for one month, Senior Professor J. Pettah M. A; acting as Principal.
- 21—10—'36. Retreat for Catholic Students, (preached by Rev. Fr. Nebulone S. J.,) commenced.
- 28—10—'36. Staff Council meeting.
- 1—11—'36. Fr. Principal resumed charge
- 25—11—'36. Selection & Second Term Exams. began.
- 3—12—'36. Bishop's Day. Address was presented as usual to the Bishop by the Staff and Students.
- 7—12—'36. Staff Council meeting. Publication of Selection

Results. In the Intermediate class 19 students were detained. In the B. A, 3 in Part I, 2 in Part II & 5 in Part III.

11-12-'36. College closed for 'Xmas.

14-12-'36. }
 & }
15-12-'36. } Olympic Sports.

5-1-'37. College re-opened after Xmas Holidays.

19-1-'37. University Inter-Collegiate Sports at Ernakulam.

20-2-'37. Anniversary of the Literary Union. Public Meeting Presided over by Dr. S. R. U. Savor, M. A., D. Sc., Bar-at-Law.

21-2-'37. Under the auspices of the Literary Union, a Malayalam Drama, 'B. A. Mayavi' was staged by the students in the College Hall.

8-3-'37. Promotion Examinations for the Junior Classes Commence.

12-3-'37. College closes for Summer Holidays.

15-3-'37. University Examinations Commence.

Editor: (Mal. Section) Joseph Mundassery, M. A.

ഒരു ക്ഷമ.

[C. K. Sebastian III. U. C.]

ഉഷസ്സിന്റെ മൃഗപടം നീങ്ങി, പ്രഭാതനക്ഷത്രം വിളർത്തു, താഴ്വരകൾ കണങ്ങിക്കണങ്ങി നദീജലത്തിലേക്കിറങ്ങി, കല്ലോലജാലങ്ങൾ കരക്കുപ്പിച്ചു കെട്ടിയിരുന്ന വഞ്ചികളിന്മേൽ താളംവിടിച്ചു. മാവിൽപ്പൂക്കളിൽനിന്നു ഒരു പ്രത്യേകപരിമളവും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

അപ്പോൾ 'മാധവൻ' ഒരു ചെറുതോണിയുടെ കൊമ്പത്തു് കുനിഞ്ഞിരുന്നു മത്സ്യം പിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അറിയാതെ തന്നെ അവന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നു ഒരു 'ചുളവിളി' പുറപ്പെട്ടു; അതു മത്സ്യങ്ങളെ വശീകരിക്കുവാനുള്ള ഒരു സംഗീതമായിരുന്നു. അവൻ വന്നിട്ടു ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഒരു മത്സ്യംപോലും അവനു പിടിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അവൻ അക്ഷമനായ് പിറുപിറുത്തു: — "ഇന്നൊന്നൊരു ദിവസമാണീശ്വര!"

ആ ദിക്കിലെ നാടുവാഴി 'മുല്ലക്കൽ കൃഷ്ണക്കയ്തൾ' അഞ്ചാറു സേവകന്മാരോടുകൂടി ആ 'ബോട്ടുകടവി'ൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ആയാൾ മിന്നാമണനായിരുന്നിരുന്ന 'മാധവനെ' വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "എടാ! ആ തോണിയിങ്ങോട്ടു തള്ളൂ!" പക്ഷെ അവൻ അതു കേട്ടില്ല. 'കയ്തൾ' ആയാളുടെ അധികാരസ്വരത്തിൽ വീണ്ടും കല്പിച്ചു, "എടാ! കഴുതേ! കേട്ടില്ലെ ആ തോണിയിങ്ങോട്ടു തള്ളാൻ പറഞ്ഞതു്?" ആയാളുടെ കളിവഞ്ചി കുറച്ചു് അകലെയായിരുന്നു കിടന്നിരുന്നതു്.

'മാധവൻ' അലക്ഷ്യഭാവത്തിൽ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി പഴയ പല ഭയങ്കരസംഭവങ്ങൾ ഒരു ചലനചിത്രംപോലെ അവന്റെ മാനുദൃഷ്ടികളിൽ വന്നുനിന്നു. അവന്റെ സ്വന്തം അന്ത്യായമായ

വിധത്തിൽ കവന്റെടുത്തു അവനെ കന്നരകാശിനു വഴിയില്ലാത്ത വനാകിയ ആ നീലനെ അവൻ എത്തിനെ ചാക്കും! മാധവൻ മുരണ്ടു, “ആചാര്യമുണ്ടെങ്കിൽ തള്ളിക്കൊല്ല!” കയ്യുൾ ഗർജ്ജിച്ചു, “ആ നായയുടെ കുറുപ്പ് കണ്ടോ? എന്റെ ചോര തിന്നുന്നവരില്ലെ അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടുവാൻ?” തൽക്ഷണം രണ്ടു കിങ്കരന്മാർ ആ ചെറുതോണിയിലേക്ക് ചാടിവീണു. മാധവൻ ഞട്ടിയെണീറ്റു അവരുടെ മുമ്പിൽ നിവർന്നിനു ചോദിച്ചു, “ആർക്കാണ് എന്നെ പിടിക്കുവാൻ ധൈര്യമുള്ളത് വര!” ആ വാക്കുകൾക്ക് എന്തുസംഭവിക്കും! അവർനിന്നു വിറച്ചുതുടങ്ങി. അവനോടുത്താൽ ഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്നു അവർക്കു നല്ലപോലെ അറിയാം. ‘കയ്യുൾ’ അവനെ ആപാദമൂലം കന്നരനാക്കി. ഇത്ര സൗന്ദര്യവും പൗരസ്ത്യവും തികഞ്ഞ ഒരു യുവാവിനെ ആയാൾ ഒരു ദിക്കിലും കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു.

‘മാധവൻ’ ചൂണ്ടൽക്കണ കടിച്ചുപിടിച്ചു പെട്ടെന്നു വെള്ളത്തിലേക്ക് ചാടി നീന്തി അക്കരെയെന്നു അവന്റെ ജോലിനോക്കിതുടങ്ങി. ‘കയ്യുൾ’ അമ്പരന്നു, ആയാൾ കാര്യസ്ഥനോടു ചോദിച്ചു, “പണിക്കരെ! ഇവൻ ഏതാണ്?”

പണി:—അവിടുത്തെ പടിക്കൽ അടിച്ചുതളിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ പുത്രനാണ്.

കയ്യുൾ:—ആരുടെ! ആ പിശാചുപോലുള്ള ഭാഗ്ഗവിയുടെ പുത്രനാണോ? പണിക്കർ ചിരിച്ചു, അതിൽ ഒരു ഹാസ്യരസം ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. “അതേ! ഇവിടുത്തെ അച്ഛൻതന്നെയാണ് അവനെ വലുതാക്കിയത്, ആ ദിക്കാരും അവൻ ഇപ്പൊഴും വിട്ടുകുളഞ്ഞിട്ടില്ല.” എന്നു പണിക്കർ ഒന്നു ചുളുങ്ങി പറഞ്ഞു.

കയ്യുൾ:—അവൻ ഇനിയും നമ്മളോടു കയർക്കും! അവനെ കണ്ടില്ലെ? അവൻ ആരേയും കൂട്ടാക്കുന്ന ജാതിയല്ല. ഇന്നു രാത്രിതന്നെ അവനെ ഈ നാട്ടിൽനിന്നു പറഞ്ഞയക്കണം. അവൻ തരുവാനുള്ള കടത്തിന്മേൽ അവന്റെ വീടു ഇന്നുതന്നെ ജ്വലിക്കുകയും. അവർ എവിടെയെങ്കിലും പോയി തുലയപ്പെട്ടു!

പണിക്കർ മുണ്ടരയിൽക്കെട്ടി ദുഃഖസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു, “അവനേയും അവന്റെ അമ്മയേയും ഇന്നുതന്നെ അവരുടെ വീട്ടിൽ

നിന്നിറക്കിയല്ലാതെ അടിയൻ അവിടേക്കു ഉണ്ണാൻ വരില്ല. ഇതിന്നു ഭഗവതി സാക്ഷിയാണു്”

കയ്യറക്കു് തൃപ്തിയായി.

* * * * *

സന്ധ്യയുടെ നേരിയ അന്ധകാരം ഘനീഭവിച്ചപ്പോൾ ‘മാധവൻ’ ജോലികഴിഞ്ഞു അവന്റെ കുടിയിൽ ചെന്നുകയറി, ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ അവൻ വാതിൽപടിയിന്മേൽ തലവെച്ചു ഉമ്മാത്തു് തന്നെ ആ പൊടിയിൽകിടന്നു. അപ്പോൾ അടുത്തുള്ള കൃഷീവലന്മാരുടെ ഭവനത്തിൽനിന്നു ധൂപപടലങ്ങളോടൊപ്പം ബാലികാബാലന്മാരുടെ താളംവിഴിച്ചു സംഗീതം ഉയർന്നുപൊങ്ങി. പക്ഷെ അവന്നു സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും യാതൊരു പരിജ്ഞാനവുമില്ല; അവന്നു എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനുംകൂടി അറിവില്ല. അവൻ ബാല്യത്തിൽ ഒരു പണിക്കരുടെകൂടെ ഒരു മാസത്തോളം നിലത്തുഴന്നു പഠിച്ചു; പക്ഷെ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ ആയാളുമായ് ശുണ്ണകൂടിപോന്നതാണു്. പിന്നെ എങ്ങിനെ അവന്നു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിലേക്കും അപരിഷ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കും നോക്കുവാൻ സാധിക്കും!

‘ഭാഗ്വവിയമ്മ’ അടുക്കളയിൽനിന്നുകൊണ്ടു ‘മാധവനെ’ വിളിച്ചു, “കുട്ടാ! ഉണുകാലായി, ഉണ്ടോള!”

അവൻ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, “അമ്മേ! അമ്മ ഉണ്ടോള! എനിക്കൊന്നു കുളിച്ചിടുവേണം ഉണ്ണാൻ”

‘മുല്ലയ്ക്കൽ കയ്യള’ുടെ കാര്യസ്ഥൻ ‘പണിക്കർ’ പെട്ടെന്നു അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി. ആയാളുടെ കൂടെ ഒന്നുണ്ടു് സേവകന്മാരും, മൂന്നു സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു.

പണിക്കർ അധികാരസ്വരത്തിൽ ഗജ്ജിച്ചു, ‘മാധവ! നീ നിന്റെ അമ്മയെ വിളിച്ചു ഉടൻ തന്നെ ഈ വീടു വാടണം. കയ്യറ തിരുമേനിയുടെ കല്പനയാണു്!”

‘മാധവൻ’ എണ്ണീറിരുന്നു ചോദിച്ചു, “എന്താണിതിന്നു കാരണം? ഈ രാത്രി ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങി എങ്ങോട്ടു പോകുവാനാണു്?”

പെട്ടെന്നു ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ മാട്രിമോണി മാധവന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചു വലിച്ചിറക്കി ഗർജ്ജിച്ചു, എന്താട! തെണ്ടി! നീയാരടാ! നിന്റെ അമ്മ എവിടെ?”

മാധവന്റെ അമ്മ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു, “അയ്യോ! യജമാനന്മാരെ നിങ്ങൾ അവനെ ഉപദ്രവിക്കരുതേ! അവൻ മാത്രമെ എനിക്ക് ഇഹത്തിൽ ബാക്കിയുള്ളൂ!”

ആ മാതാവും പുത്രനും ആ ചെറുഭവനത്തിൽനിന്നിറങ്ങി വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ കൂടി എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നു. മകൻ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു, “എന്താണമ്മ! ഇതിനുകാരണം?” അമ്മ മകനോടു ചോദിച്ചു, “എന്താണു് മകനെ! ഇതിനുകാരണം?”

* * * * *

തന്റെ പ്രിയ മാതാവിനെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ‘മാധവൻ’ ബോട്ടുകടവിലോളമെത്തി. പലേ ഭയങ്കരസ്മരണകൾ ആ സ്ത്രീയുടെ മനസ്സിൽ തിക്കുകൂടിയതിനാൽ അവരുടെ ബോധം കറേളയായി അർദ്ധമിങ്ങലിഞ്ഞുപോയി. അവൻ സുബോധരഹിതയായി മാതാവിനെ വാരിയെടുത്തു ഒരു വഞ്ചിപ്പടിമേൽ കിടത്തി; അവരെ തലോടിക്കൊണ്ടു കറച്ചനേരം അവൻ അവിടെതന്നെയിരുന്നു.

അപ്പോൾ പാതിരാവു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇടിനാടം പ്രകൃതിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ കലക്കിമറിച്ചു. മിന്നൽ അന്ധകാരത്തെ മീന്തിപ്പൊളിച്ചു. അവൻ ഒരു ദുഃഖനിശ്ചയത്തോടുകൂടി അവിടെനിന്നെഴുന്നീറ്റു. അവന്റെ വിടൻ നാസികാപാരങ്ങളും, വിയർത്ത നെറ്റിത്തടവും, കോടിയ അധരങ്ങളും, ചുവന്ന കണ്ണുകളും ഇടിമിന്നൽ ഇടക്കിടക്ക് സ്തബ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ എന്തോ ഒരു ഭയങ്കരകൃത്യത്തിന്നു വട്ടം കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അവന്റെ വസ്ത്രത്തിന്നിടയിൽ നിക്ഷേപിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഒരു മൂപ്പുയുള്ള ആയുധം മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ അന്ധകാരത്തിൽകൂടി ശീഘ്രം കയ്യാളുടെ ഭവനത്തിലേക്കു നടന്നു.

‘കൃഷ്ണകയ്യാൾ’ കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന മണിയറയുടെ വാതിൽ മന്ദമായി തുറക്കപ്പെട്ടു. മങ്ങിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കിന്റെ നാളം

മാധവൻ ഒന്നുകൂടി നീട്ടി; ആ നീചൻ അപ്പോഴും സുഖനിദ്രയിലാണ്ടു കൂക്കുവലിക്കുകയായിരുന്നു. കഠാരിയേന്തിയ അവന്റെ വലത്തുകൈ മേല്പോട്ടുയർന്നു.

പെട്ടെന്നു അടുത്തമുറിയിൽനിന്നൊരു ദയനീയശബ്ദം, “അയ്യോ! അരുതേ! അതു എന്റെ അച്ഛനാണേ!” എന്നു്. മാധവൻ അമ്പരന്നു, ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവന്റെ മുന്തിരി സപ്പാംഗസുന്ദരിയായ ഒരു ബാലിക മാടിവീണു ഗദപോലുള്ള അവന്റെ കരം കടന്നുപിടിച്ചു. അവളുടെ കരങ്ങൾ ഒരു മുല്ലവള്ളിപോലെ അവന്റെ തടിച്ച കൈകളിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു. അവളുടെ ശക്തി ഇരുപത്തഞ്ചായി വർദ്ധിച്ചാൽതന്നെ അവന്റെ ഒരു കൈപോലും പിടിച്ചൊതുക്കുവാൻ അസാധ്യമായിരുന്നെങ്കിലും അവൻ ആ അബലാരത്തത്തിന്നു കീഴടങ്ങി. അവൻ മുരണ്ടു, “ഇതാണോ നിന്റെ അച്ഛൻ? ഈ ടൂഷൻ!”

അവൻ തല താഴ്ത്തി നിശ്ശബ്ദനായ് പുറത്തുകടന്നു മുററത്തു പൂഷിച്ചിന്നിരുന്ന ഇലഞ്ഞിപ്പക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലോളമെത്തി. അവളും അവനെ അനുഗമിച്ചു, എന്നോ ഒരു ശക്തി അവളെ അതിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഇടിനാടം നിന്നുപോയി. കാർമ്മേഘങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ചന്ദ്രബിംബം ഉയർന്നുപൊങ്ങി. നദീഘട്ടത്തിൽ നിന്നു ഒരു കളർകാറ്റും ചീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മാധവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി തൊണ്ടയിടിവി പറഞ്ഞു, “കുട്ടീ! എനിക്കൊരു അപേക്ഷയുണ്ടു്. ഇതാ! എന്റെ ഹൃദയം. ഈ ആയുധം കൊണ്ടു എന്നെ കുത്തിക്കൊല്ലണം! ഞങ്ങൾ ആർക്കും വേണ്ടാത്തവരാണ്.”

‘പത്മം’ അവനെ ഒന്നു മിഴിച്ചുനോക്കി. യാതൊരു ദേഹാലോചനയുംകൂടാതെ സുഖജീവിതംകഴിക്കുന്ന ചില കബേരയുവാക്കന്മാരെ പോലുള്ള ഒരു ‘മിനുമിനുപ്പു’ അവനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാര്യം, വെയിലും, മഴയുംകൊണ്ടു അവന്റെ ദേഹത്തിന്നു, അല്പം ശോഭ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു ദൃഢതയും ആരോഗ്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തു സ്തരിച്ചിരുന്ന ഗാംഭീര്യവും ധൈര്യവും ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. സൌമ്യമായ്നിന്നിരുന്ന ആ സിംഹത്തെ നോക്കുതോറും അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ സ്തബ്ധത വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആ പെൺകുട്ടി ശാന്തമായ് ചോദിച്ചു, “എന്താണിതിന്നു കാരണം?” മാധവൻ:—നി

ന്റെ അച്ഛന്റെ ഭൃത്യകൾനിമിത്തം സാധുക്കൾക്കു ജീവിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തു മുഴുവനും എന്റെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ തട്ടിപ്പറിച്ചു. ഇതാ! ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾക്കു ശേഷിച്ചിരുന്ന ആ കുടിയിൽനിന്നും കുറച്ചുമുമ്പു ഒരു കാരണവുംകൂടാതെ ഞങ്ങളെ ആട്ടിയോടിച്ച്!”

അവൾ അവന്റെ കരങ്ങൾ കടന്നുപിടിച്ചു ഒരു കുട്ടിയെ പോലെ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. “നാളെ നിങ്ങൾക്കു പാർക്കുവാൻ ഒരു സ്ഥലം ഞാൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. നിങ്ങൾ ഒരു ദിക്കിലേക്കും പോകരുതേ! നിങ്ങളുടെ അമ്മ എവിടെയാണു്?”

മാധ:—ആ വഞ്ചിപടിമേൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു്

‘പത്മം’ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു, “അയ്യോ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കുതന്നെ പൊയ്ക്കോളൂ, അച്ഛനെ ഞാൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കാം”

മാധ:—കുട്ടി! ലോകത്തിലെ ഒരു ശക്തിക്കും ആ ഭൃത്യനെ നന്നാക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. എങ്കിലും നീ ഇന്നു മൂന്നുപേരുടെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു, നിന്റെ അച്ഛന്റെ, എന്റെ, എന്റെ പ്രിയമാതാവിന്റെ!

അവൾ കുറച്ചുനേരം നിശ്ചലയായിനിന്നശേഷം അവന്റെ കാല്പാൽ കമഴ്ന്നുവീണു. പരിമളത്തൈലം പൂശിയ അവളുടെ കേശഭാരം അവന്റെ പാദങ്ങളിൽ ചന്ദനച്ചാരുപോലെ പറ്റിക്കിടന്നു.

അവൻ അധികനേരം അവിടെ നിന്നില്ല; അവൻ അവന്റെ അമ്മയുടെ അടുക്കലേക്കു ശീഘ്രം നടന്നു. എങ്കിലും എവിടെയോ എന്തോ ഒരു വിലയേറിയ വസ്തു മറന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അവനു തോന്നി.

ദിവാകരൻ ടിങ്ക്മുഖത്തിൽ വെളിച്ചം കാണിക്കുന്നതിനുമുമ്പു ‘മാധവൻ’ അവന്റെ അമ്മയേയുംകൊണ്ടു, ‘മല്ലയ്ക്കൽ കൃഷ്ണകയ്യുളുടെ അധികാരാതിർത്തിക്കതീതമായ ഒരു ദിക്കിലെത്തിച്ചേന്നു.

* * * * *

കാലങ്ങൾ അവന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ എറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രതികൂലയുദ്ധമായ മാച്ചുകളുണ്ടു; പക്ഷെ മുഴുലമായ ഒരു സ്മരണ, ഒരു മിന്നാമിനുങ്ങുപോലെ അവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽകിടന്നു മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സ്നേഹവിധോഗം.

മി. സി. എ. ജോസഫ് മി. എ.

എനിക്കുചുറ്റും നിശ്വസനാണത്തം,
നിന്നുക്കിടയിൽ പതിയാതെയായി;
എന്നാലുമത്സ്യം കുമ്പസാരം നേത്രം
ചലിപ്പുപാരം ചിരബന്ധമൊന്നാൽ.
നിശ്വാസമാണേവന മുറുമുറോക്കം
മനോഹരം വാർദ്ധക്യവില്ലയേ നീ;
നദീപ്രവാഹം പലപുഷ്പഭംഗി-
ശ്ലാഘാർ — മെന്നാലു മതാർഗ്ഗണിപ്പു.
അതീതകാലത്തുവരാതായ
വികാരമേതൊ പരവണ്ണമേല്ക്കേ,
ഇസ്സാധുതൻ നിമ്ബലമാംഹൃദയം
പകച്ചു, മോഹിച്ചു, നിനച്ചുനിന്നു.
ജീവന്റെ മോഹങ്ങളെന്നും തേജഃ
പുഞ്ജങ്ങളായ്, ഭംഗികൾക്കൈവരിച്ചു;
അതാവരുന്നപ്പൊഴുതിൽ പ്രഭാതം
ഹരിച്ചുനീക്കുന്നൊരു ശുശ്രൂഷനോട്ടം.
അല്ലെങ്കിലെന്തിന്, കടന്നുപോകും
മോഹങ്ങളിൽ ബന്ധിതരേവരും നാം;
സുഖംതിരഞ്ഞീടിന ജന്തുവും
കാണിച്ചിടം വാസന ഭിന്നഭിന്നം.
ഉച്ചക്കു, മാതാങ്ങുമാരീചിതട്ടി-
ത്താഴത്തു പൂവല്ലിതളന്നുനില്ക്കേ,
ആനീലവിണ്ണിൽ സ്വയമേവരക്കും
കൃഷ്ണപ്പരുത്തിനതു ലീലയല്ലീ?
“തെളിഞ്ഞിരിപ്പില്ലയിവന്റെ ജന്മ-
താരം” നിനച്ചിങ്ങനെ നാരി, പക്ഷേ,
ഉഡുക്കളെക്കാൾ ചിരശാശ്വതീന
മാത്മാവുമേഖങ്ങളിൽ മുങ്ങുകില്ല.

“വ്യാമസഞ്ചാരം.”

(കെ. ടി. അബ്രാഹം IV. U. C.)

ഒരു വൈമാനികനാകണമെന്നു ആഗ്രഹം ബാല്യത്തിൽ തന്നെ എന്നിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചരിക്കുന്ന ഈ അത്ഭുതവാഹനം—ഭൂവാസികളെ ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയർത്തുന്ന ഈ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തം—എന്നെ വളരെ അധികം ഭ്രമിപ്പിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏകോദ്ദേശം വൈമാനികപദപ്രാപ്തിമാത്രമാണെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

സാധാരണസമയങ്ങളിൽ, മേഘരഹിതമായ ആകാശത്തെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് എത്രസമയം ഞാൻ ചിലവഴിച്ചിട്ടുണ്ടു? പറക്കുന്ന പക്ഷികളെ കാണുമ്പോൾ ഞാനും അവരെപ്പോലെ വായുസഞ്ചാരിയാകുന്ന കാലം. വേഗം സമാഗതമാകേണമേ എന്നു ഞാൻ സർച്ചാത്മനാ പ്രാർത്ഥിക്കും. പക്ഷികളെ എന്റെ സഖികളായ് സ്വീകരിച്ച് അവരോടൊന്നിച്ച് സഞ്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ആ സുഖസ്തംഭകാലം. ഹാ..... ഭീഷ്മനിശ്വാസത്തോടു കൂടി ആകാശത്തിലേക്കുള്ള സസ്തനമായ എന്റെ നോട്ടങ്ങൾ എന്നെ വായുവിൽ ലയിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്നവയായിരുന്നു. പൈലോടങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, മാധുര്യമേറിയ ഈ മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും ഉണരുകയില്ലായിരുന്നു.

എന്തൊരത്ഭുതം!!! ഇപ്പോൾ ഞാൻ അതിമനോഹരമായ ഒരു വിമാനത്തിന്റെ നിയന്താവാണ്. വളരെ ഗദ്യോടുകൂടി ഞാൻ താഴത്തേയ്ക്കൊന്നുനോക്കി. ഭൂമിയിൽ ചരിക്കുന്ന ചെറുകീടങ്ങളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയിൽ ഞാൻ സഹതപിച്ചു; എന്റെ ഈ കൗന്നത്യത്തിൽ ഞാൻ തന്നത്താൻ അഭിനന്ദിച്ചു. അന്തരീക്ഷത്തെ മുഴുവൻ അടക്കിഭരിയ്ക്കുന്ന സമ്രാട്ടെന്നപോലെ, നാലുവശവും നയനങ്ങളെ വ്യാപരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒന്നു പുഞ്ചിരിയ്ക്കുക. അനിതരസാധാരണമായ ഈ സ്ഥാനലബ്ധിയിൽ എന്റെ അഹംകാരം അതിരറ്റതായിരുന്നു. വേണമെങ്കിൽ, പരദീസയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുപോലും അത്ര ക്ലേശമില്ലെന്നായിരുന്നു എന്റെ ഭാവം.

സ്രീകുടും പുരുഷന്മാരുമായ് ഞങ്ങൾ ഏറെ യാത്രക്കാരണ്ടായി
 തന്നിട്ടു. ഇതൊരു വെറും വിനോദയാത്രമാത്രമായിരുന്നു. ഏകദേശം
 ഒരുപ്രതിയുദ്ധം വേണ്ട ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഉള്ളതിനാൽ കുറേയും സഞ്ചരിക്കു
 ന്നതിൽ ആർക്കും വൈമനസ്സും തോന്നിയില്ല. ഞങ്ങൾ ഹിമാലയപർവ്വ
 തംകടന്നു വടക്കോട്ടു യാത്രചെയ്തു. ഒരുപക്ഷെ അമരാവതിയെ പിന്നി
 ട്ടുകൊണ്ടല്ലേ ഞങ്ങൾ മുന്പോട്ടുപോയതെന്നു തീർത്തു പറഞ്ഞുകൂടാ. ക
 റെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ “താബോർ” മലയുടെ സമീപം എത്തിയി
 രിക്കുന്നതായ് സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരാൾ പ്രസ്താവിച്ചു. ക്രിസ്തുഗേവാന്റെ
 രൂപഭേദം, മോശയുടേയും എലയാസിന്റെയും പ്രത്യക്ഷീഭാവം മുതലാ
 യ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ കാണിച്ചു. പത്രോസും, ജോണും, ജെയിസും മൂന്നു
 കൂടാരങ്ങൾ നിമ്മിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുവിനോടു് അനുവാദമർത്ഥിക്കുന്നതും എ
 ന്ന്റെ മനസ്സെപ്പോഴും കൂടാൽ ഞാൻ ഭരിച്ചു.

പെട്ടെന്നു ഞാൻ പരിഭ്രാന്തനായി. എന്റെ നിയന്ത്രണപരി
 ധിയിൽനിന്നു വിട്ടുള്ള വിമാനത്തിന്റെ തപരിതഗമനവും ആ ഗതിയെ
 നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള എന്റെ അശക്തിയും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി; ചില
 നിഷ്പലയത്നങ്ങൾക്കുശേഷം കൂട്ടുകാരെ ഞാൻ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. സ്രീ
 കുടും ദീനസ്വരങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു് പുരുഷന്മാരുടെ സമീപ
 തേക്കുന്നതെ. ആകപ്പാടെ ഒരു പരിഭ്രമം. കൊടുംകാരോ മറ്റു പ്ര
 കൃതികോപങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെയില്ലാതെ വിമാനം നിയന്ത്രണപരിധി
 യിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുവാനുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കാം? ഒരു നക്ഷ
 ത്രശാസ്ത്രജ്ഞനായ മിസ്റ്റർ ഓസ് പറഞ്ഞു. “ഒരു പക്ഷെ നാം ഭൂമിയു
 ടെ ആകർഷണപരിധിയെ അതിലംഘിച്ചു് മറ്റൊരു ഗോളത്തിലേക്കു
 ശീഘ്രം മനം ചെയ്യുകയായിരിക്കാം. ചിലപ്പോൾ ചന്ദ്രനിൽ ചെന്നെ
 ത്തിയെന്നും വരാം.” ചന്ദ്രനിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കുമെന്നു
 കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരുടേയും ജിജ്ഞാസ ഉത്തേജിതമായി. ആപത്തുക
 ഉണ്ടു തുണവൽഗണിക്കാമെന്നും വേണ്ടിവന്നാൽ കുറെ സഹിക്കാമെന്നും
 സ്രീകുടുംപാലും സമ്മതിച്ചു. പക്ഷെ ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞനായ
 ഡോക്ടർ ജെയിംസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു. “യാതൊ
 രു ഗോളത്തിന്റെയും ആകർഷണമില്ലാതെ രണ്ടു ഗോളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യ
 ത്തിൽ ഉദ്ദേശരഹിതരായ് നാം വളരെ ദിവസം അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞേ
 ക്കാം.”

ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു കുറെ പരിഭ്രമം തോന്നി. എത്രനാളാണു ഇപ്രകാരം അലയേണ്ടതായ വരുന്നത്? സെലക്ഷനും അതിനുള്ളിലുള്ളതുമായ പലതരം ഭക്ഷണങ്ങളും ചന്ദ്രനിൽ എത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ എന്താണു ചലം? അവിടെ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുമോ? അവിടെ ജനവാസമുണ്ടോ? മറ്റേതെങ്കിലും ഗോളത്തിൽ എത്താൻ ഇടയായാലത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രായാധിക്യമുള്ള മിസ്റ്റർ രാമാനുജൻ, രക്ഷപ്പെടുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമായും എല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിക്കണമെന്നു ആയിരുന്നില്ല. ഹോ! ഇതൊരു മനോഹരമായ ഉദ്യാനമാണു. ഓബ

ബിളിലെ വിവരണത്തോടു് എല്ലാത്തരത്തിലും യോജിക്കുന്നതിനാൽ ഇതു പൂർവ്വസൂചനയാണെന്നു ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. അതുതന്നെ!!! ഞങ്ങൾ പൂർവ്വസൂചനയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവരികുന്നു. ഉദ്യാന പാലകനായ ട്രൈവർട്ടൻ ഉറക്കം തൂങ്ങി, അശ്രദ്ധനായിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വിമാനം പെട്ടെന്നു അകത്തു പ്രവേശിച്ചതായിരിക്കാം. അനേകശതാബ്ദങ്ങളായ് ആരും അവിടെ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇങ്ങിനെ ഒന്നു സംഭവിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം തീവ്ര പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല.

ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടങ്ങളെല്ലാം അവസാനിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്കു് എന്തൊരു സന്തോഷമായിരുന്നു? ഈ അവസരത്തിൽ, ഞാൻ ആദ്യത്തിന്റെ ഭാഗം അഭിനയിക്കാമെന്നും സുന്ദരിയും ചെറുപ്പക്കുറിയുമായ സുന്ദരി എന്റെ ഹൃദയമായിരിക്കട്ടെ എന്നും ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പക്ഷെ പിശാചന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വശംവദയാകരുതെന്നു് അപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ ഉപദേശം നൽകി.

നന്ദനമോഹനമായ ഈ ഉദ്യാനഭരണം ജനാന്തരങ്ങളിലും സുതാര്യമായിട്ടു ലഭിക്കുമുള്ളൂ. എങ്കിൽ പിന്നെ അതു സ്വായത്തമാക്കി അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തിന്റെ കാര്യം പറയണമോ?

അതിസന്ദർഭമായ പാദീസായെ വർണ്ണിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നത് സാഹസമാണ്. ആധുനികകാലത്തെ “പാക്ഷ”കളൊന്നും അതിനോട് കിടന്നില്ലകയില്ല. സുവർണ്ണവർണ്ണങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പക്ഷങ്ങൾ, നയനാനന്ദകരങ്ങളും സുഗന്ധവാഹിനികളുമായ പക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വെടികൾ, സുഖസന്ദായകരായ ചന്ദനലതാഗ്രഹങ്ങൾ, എണ്ണിവ സുലഭമാണ്. ഹരിതവർണ്ണങ്ങളായ ഇലകൾക്കിടയിൽ കൂടി പ്രകാശിക്കുന്ന സായാഹ്നസൂര്യകിരണങ്ങൾ ഹൃദയത്തിലേക്കു ചൂഴ്ന്നു കയറി ഞങ്ങളെ ഉന്മേഷഭരിതരാക്കുന്നു. ഇവിടെ ജന്തുഭേദങ്ങളില്ല. എല്ലാസമയവും വസന്തലക്ഷ്മി നിന്തനും ചെയ്യുന്നു. ആരാമത്തെ വലയം ചെയ്തുകൊണ്ട്, വളഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു പ്രവഹിക്കുന്ന നദിയും സുന്ദരകസുമങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനത്താൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന നിമ്ബലസലിലവും അത്യാനന്ദദായകങ്ങളെ നാം പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞു.

പാദീസായിൽ മൃഗങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ല. പക്ഷെ നാം ഹോരമൃഗങ്ങളായ് കരുതുന്ന സിംഹം കരടി തുടങ്ങിയവ, പട്ടിയെപ്പോലെ ഇണക്കുമുള്ളവയാണ്. ഒരു സംഹകുട്ടി എന്റെ സുമതിയുടെ അടുക്കലേക്കുവന്നു. അവിടെ ഭയപകിതയായ് എന്റെ സഹായം അർത്ഥിച്ചു. ഭയത്തിനാവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. ഒരു പൊന്നാനിന്റെ സർപ്പവും ഞങ്ങളെ വളരെ അധികം ആകർഷിച്ചു. ഞാൻ കൈകാട്ടിവിളിച്ചപ്പോൾ അന്നുസരണത്തോടുകൂടി അതു പെട്ടെന്നു സമീപത്തേക്കുവന്നു. സുമതി അവനെ തലോടിക്കൊണ്ടു, അതിനെ സ്വന്തമായി വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ വിസമ്മതിച്ചില്ല; എങ്കിലും മാൻ അതിന്റെ വിസമ്മതം പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കാടിക്കളഞ്ഞു.

പാദീസായിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നതൊക്കെ സാധിക്കും. ഞങ്ങളിൽ ചിലർ ഒരു സൈക്കിൾസവാരി പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഓരോ സൈക്കിളിൽ യാത്രതുടങ്ങി. സായാഹ്നസമയത്തെ മന്ദമാരുതനിൽ പാറിവരുന്ന സുഗന്ധമാസപിച്ചും നമ്മളോടൊന്നിയിൽ ലയിച്ചും ഞങ്ങൾ പോവുകയാണ്. രസികശിരോമണിയായ ഒരു സ്നേഹിതൻ, ‘ബ്രെയിക്ക്’വിടിച്ചു, മറ്റൊരു സ്നേഹിതൻ റമുന്ധിൽ തടഞ്ഞുനിന്നു. ആപത്യാകുലേശവുമില്ലാതെ യാത്രചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന

സുകുമാരൻ (അതായിരുന്നു അയാളുടെ പേര്) പെട്ടെന്നു മുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന സൈക്കിളുമായ് കൂട്ടിമുട്ടി. ശബ്ദംകേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ രസികശിരോമണി ഒരു കണ്ടിലേക്കു തപരിതഗമനംചെയ്യുന്നതും സമത്വനായ സുകുമാരൻ ആപത്തൊന്നുംകൂടാതെ വിജയഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നതും കണ്ടു ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വസ്ത്രത്തിൽ ചെളിയുംപുരണ്ടു എഴു നേറുവരുന്ന രസികനെ കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളെല്ലാവരും വീണ്ടും വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

സവാരി തുടന്നു ഞങ്ങൾ ഉദ്യാനത്തിന്റെ മറ്റൊരുഭാഗത്തെത്തി. അനന്തരം ഉന്നതങ്ങളായ പാറക്കൂട്ടങ്ങളിൽ കയറിയും ഇറങ്ങിയും ഞങ്ങൾ വളരെസമയം വിനോദിച്ചു. വൻശിലകളിൽ അവരവരുടെ പേരുകൾ പെട്ടെന്നു മായാത്തവിധം വരച്ചുവെക്കുവാൻ കാരോരുത്തരും ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്നു. ഹാ! ഈ പൂർവ്വീസാ, എത്ര ഭാഗ്യപുണ്ണമായ ഒരു സ്ഥലം. കാമക്രോധാദി ഷഡ്വികാരങ്ങളോ അവയിൽനിന്നുളവാകുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെ ഇവിടെയില്ല.

ഇനി വിജ്ഞാനവൃക്ഷം (Tree of knowledge) കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നതായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. ഞാൻ വളരെസമയംതിരഞ്ഞു; അവസാനം അതു കണ്ടുപിടിക്കു തന്നെചെയ്തു. “എത്രഭംഗിയുള്ളവൃക്ഷം അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ അതീവസുന്ദരങ്ങളാണു്. അവ വളരെ സ്വാദുള്ളതായിരിക്കാതെ തരമുള്ളു. ഒരേണ്ണം ഭക്ഷിച്ചാലൊതു്; പക്ഷെ അതു നിരോധിക്കപ്പെട്ട ഫലമാണു്. ആദത്തിന്റെ അധ: പതത്തിനു കാരണമായ് തീർന്നതുമത്രെ. എങ്കിലും ഞാൻ ആദമല്ലല്ലോ. പേരെങ്കിൽആസംഭവമൊക്കെകഴിഞ്ഞു് കാലമെത്രയായി. ഈ പഴം ഭക്ഷിക്കരുതെന്നു് ആരും എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുമാില്ല. ഒരേണ്ണം തിന്നുന്നതുകൊണ്ടു് ആപത്തൊന്നും വരികയില്ല” ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ പഴം ഭക്ഷിച്ചു. അതു വിജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലമാണു്. എന്റെ യഥാർത്ഥവിപ്ലവം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പൂർവ്വീസായിൽ നിന്നു തള്ളപ്പെട്ടു് എന്റെ മെത്തയിൽ ഞാൻ സുഖമാർക്കിടക്കുന്നു. അതൊരു നല്ലസ്വപ്നമായിരുന്നു.

വിപ്ലവപ്ലവം . *

“വിപ്ലവപ്ലവം!”

ആയുപുത്ര, രണ്ടു വമ്പിച്ച തവളകൾ വഴിക്കുവഴിയായി കൂത്തിൽച്ചാടി അന്തർധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു മനോഹരചിത്രത്തെ മനസ്സിൽകൊണ്ടുവരുന്ന ഈ പുതിയ ശബ്ദം എന്താണ്?

ആയു, ഭവതി പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഭവതിയുടെയും ഇവിടെ കൂടിയ ഈ മഹാസദസ്സിന്റെയും അറിവിനായിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വിവരിക്കാം (എന്ന് വിവരിക്കുന്നു.)

* * * *

“വിപ്ലവപ്ലവം” എന്നതു ചങ്ങലംപരണ്ടയിലെ സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരും വിപ്ലവകവികളും ഒത്തുചേർന്ന്, കഴിഞ്ഞ കർക്കടകത്തിലെ കറുത്ത വാവുതൊട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു പട്ട്യുമാസികയാണ്. ഈ പേരിനു മൂന്നർത്ഥങ്ങളുണ്ട്.

(i) വിപ്ലവപ്ലവം=വിപ്ലവസ്വ പ്ലവം. (ഷഷ്ഠീതത് പുരുഷൻ) വിപ്ലവഭേദതയെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യസമുദായരാശ്ട്രസമിത്തുകളിൽ സ്വച്ഛന്ദവിഹാരം ചെയ്യുന്ന പ്ലവം (തോണി.)

(ii) വിപ്ലവപ്ലവം=വിപ്ലവേ യത് പ്ലവമിവാചരതി തത്. (സപ്തമിതത് പുരുഷൻ.) വിപ്ലവമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽക്കൂടി പോകുന്നതും, അതിനെ തരണം ചെയ്യാൻ സമർത്ഥമായതുമായ പ്ലവം.

(iii) വിപ്ലവപ്ലവം=വിപ്ലവാഭിധാനം പ്ലവം. (കർമ്മധാരയൻ.) ഇവിടെ വിപ്ലവത്തെത്തന്നെ ഒരു തോണിയായി സംകല്പിക്കുന്നു.

ഇവക്കുപുറമെ ‘പ്ലവ’ ശബ്ദത്തിന് ‘ചാട്ടം’ എന്ന് അർത്ഥമുള്ളതുകൊണ്ട് വിപ്ലവത്തിന്റെ ചാട്ടം, വിപ്ലവത്തിലേക്കുള്ള ചാട്ടം എന്നിങ്ങിനെ ഇനിയും അർത്ഥകല്പനകൾ ചെയ്യാം. (“സ്വപ്നം വൃത്ത

വിചിത്രമത്സരം ശാസ്ത്രപ്രവർത്തനം പ്രാരംഭം—ഇതി ബൃഹജ്ഞാത കേ വരാഹമിഹിരഃ.)

* * * *

ഈ “വിപ്ലവപദ്ധതി”യുടെ ഒന്നാം ലക്കം (കയ്യെഴുത്ത് പ കപ്പ്) അച്ചുകൂടത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്ന വഴിക്ക് പത്രാധിപരായ സഖാവ് ഡി. ഡി. കോന്തന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് സഞ്ജയൻ വാങ്ങി വാ യിച്ചുനോക്കി. സഞ്ജയൻ അതുതപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയൊന്ന് നാളതു വരെ സഞ്ജയൻ കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ അറിവിനും, രുചിക്കും, ദഹനത്തിനും, ഉറക്കിനും, ഉന്മേഷത്തിനും വേണ്ടി ഞാൻ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

* * * *

ആദ്യത്തെ വിഷയം പത്രാധിപസഖാവിന്റെ അനുഗൃഹീത രൂപികയിൽനിന്ന് നിർഗമിച്ച ഒരു “സ്വന്തം പ്രസ്താവന”യാണ്. അതിൽ പഴയ സാഹിത്യത്തെയും പുതിയ സാഹിത്യത്തെയും വളരെ വിശദമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സഖാവ് പറയുന്നു:

“പഴയ സാഹിത്യകാരന്മാർ കൃത്രിമസൗന്ദര്യത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു വരാൻ. ആമ്പലും, അമ്പിളിയും, തണ്ടാരും വണ്ടിണ്ടയും താരകാമ ണിമാലയും, മഴവില്ലും, മുത്തും, പവിഴവും, ചെന്തളിരും, മുല്ലമൊട്ടും— ഇത്രാദി വസ്തുക്കളിലാണ് അവർ സൗന്ദര്യം കണ്ടെത്തിയത്. അവരുടെ കണ്ണും കഴിപ്പിച്ചത് കയിലിന്റെ പഞ്ചമസ്വരവും, വീണയുടെ നി ക്കാണവും, കിളിക്കൊഞ്ചലും, മുരളീനിസ്വരവും, രത്നവത്തയായ വി ലാസിനിയുടെ പ്രേമകുജിതവും മാറുമായിരുന്നു. അവരുടെ ശ്രോണേന്ദ്രിയം മുതലാളിയുടെ തോട്ടത്തിൽ തൊഴിലാളിയുടെ വിയപ്പിൽനിന്നു ണ്ടായി വികസിച്ച പനിനീർപ്പൂവിന്റെ പരിമളധാരണിയിൽ മത്താ ടി. അന്നത്തുവലിന്റെയും, വെൺപട്ടിന്റെയും, പച്ചവെല്ലുസിന്റെയും, നീലനീരാളത്തിന്റെയും മുദ്രസ്സർത്തിൽ അവരുടെ കവീതാംഗന്ത കിടന്നു മയങ്ങി. മുന്തിരിയുടെയും ചെങ്ങുണ്ടകളുടെയും മധുരസവമാ ണ് അവർ സ്വാദ്യങ്ങളിൽവെച്ച് ഉത്തമമായിക്കരുതിയത്.

പക്ഷേ സോപിതരൂപത്തിൽനിന്ന് ഒരു വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ കാരാടിച്ചതോടുകൂടി ഇതൊക്കെ മാറിമറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുതിയ കവികൾ—വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ട സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാർ—വള

ക്കണ്ടിലും, ചാണകക്കുന്മാരത്തിലും, ചാരക്കുഴിയിലും, തവിട്ടുവട്ടിയിലും, ചെമ്മീനിലും, ചിരട്ടക്കുരിയിലും, എറുപ്പിണിക്കിലും, മണ്ണാങ്കട്ടയിലും സൗന്ദര്യത്തെ ആരാധന;—കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു! ഉപയോഗശൂന്യമായ കയിലിന്റെ പാട്ടിനെക്കാൾ, കഷ്ടന്റെ ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിലെ മനോഹരപല്ലവികളായ മൂരിമുക്കുറയും, പോത്തിന്റെ കരച്ചിലും, ഭേകാരവുമാണ് അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നത്. പൂക്കുരികേയുള്ള കൈക്കണ്ടങ്ങളുടെ വക്കിൽക്കൂടി, വേലിയിറക്കം കൊണ്ട് ചളി പൊന്തിക്കിടക്കുന്ന സമയത്ത്, അവർ നാസാദാരങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, “ഗുണമേരും ഭംഗം” മട്ടിൽ ചില വരികൾ നിർമ്മിച്ച് ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടും, ലാതുന്നതു കാണാം: പനിനീർപ്പൂവ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധഃപതനമാണെന്നിൽ, കൈക്കണ്ടത്തിലെ ചേറ്റ് കഷ്ടജീവിതത്തിന്റെ വിജയവൈജയന്തിയാണ്. വാളൻ പുളിയുടെയും, പനീരാണ്ടു പഴകിയ അണ്ടിമാങ്ങയുടെയും രുചിയാണ് അവർ മുന്തിരിസ്സത്തിന്റെ സ്വാദിനേക്കാൾ കാമ്യമായിത്തീരുന്നത്. ഇതൊക്കെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ആദർശങ്ങൾ.

വിപ്ലവം വിജയിപ്പൂതാക! ജയിപ്പൂതാക! പൂതാക! താക!”

* * * * *

ഇങ്ങിനെയാക്കെയാണ് പത്രാധിപസഖാവ് പറയുന്നത്. പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞുവരുന്നത് സഖാവ് കെ. കെ. അമ്പുനായരുടെ “ഈശ്വരനിന്ദ” എന്ന മനോഹരപദ്യമാണ്. പഴയ രീതിയിലുള്ള മാസികകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന “ഈശ്വരപ്രായ്ക്കന” പകരമായിട്ടാണ് ഈ പ്രയോഗമെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഗാഥാരീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഈ “നിന്ദ”യുടെ ഒരു ഭാഗം ഇതാ: —

“അസ്ഥിശ്ചാസന്ദർശനേകാവലംബമാ-
 യസ്ഥിതാമിസ്രത്തിൻ മണ്ഡൂകമായ്,
 എങ്ങുമൊരോടത്തുമില്ലാത്ത ശക്തിയായ്
 തിങ്ങുന്ന ജാളപ്രത്തിൻ മൂലവിത്തായ്,
 വ്യാജസ്വരൂപനായ്, ശുദ്ധവർണ്ണമായ്,
 രാജിക്കും ദൈവത്തെപ്പോലെയ്ക്കു ഞാൻ.
 തന്റെ സാഹായ്യത്തെയല്ലാതെപ്പിപ്ലവത്താൻ,
 തന്നാലും വേണ്ടാ നിൻ പാഴ്വരങ്ങൾ!

പാഴ് മുറുചെടികളിൽ കാരയാകുന്നു നീ,
പാഴ് മരുഭൂമിയിൽ സ്സഹായത്രേ!
ശുദ്ധപരിണാമം സൃഷ്ടിച്ചു ഞങ്ങളെ
ശുദ്ധൻ നീ ചൊൽവൂ നിൻ സൃഷ്ടിയെന്നായ്!
വാനരവംശത്തിൻ മേന്മ കുറക്കുവാൻ
ദീനൻ നീയോത്തതും ചിത്രമത്രേ!
വാരണ്ടു തൻ പേരിലുള്ളവൻപോലെ നീ
മാറി മറയത്തൊളിപ്പതെന്തേ?
നിൻമുഖം കണ്ടെന്നാൽപ്പട്ടിണിയായിപ്പോ-
മിമ്മന്നിലെന്നു നീയോക്കുകൊണ്ടോ?"

ഇങ്ങിനെ പോകുന്നു. എനിയും വളരെ വരികളുണ്ട്. ആക
പ്പാടെ "ഇശ്ശപരനിന്ദ" പൊടിപാറി. (ഇല്ലേ, സർ?)

* * * * *

അടുത്ത വിഷയം ശ്രീമതി പി. മയങ്ങി അമ്മയുടെ വക ഒരു
കുമ്മിയാണ്. "കുമ്മിയടി, പെണ്ണേ, കുമ്മിയടി" എന്ന രീതിയിലാണ്
ഇതു ചൊല്ലേണ്ടത്, എന്ന് കുമ്മി ശീലമില്ലാത്ത വായനക്കാരെ അറി
യിക്കാം. വിഷയം: "പുഷ്പിച്ചു കൊട്ടു." ഇതാ പോകുന്നു:—

“പാതിരക്കാരനിൽ തൻ തുണത്തെ
പാതിയും പോക്കിടും കൊട്ടപ്പൂവെ!
ഉന്മത്തരായ മുതലാളിമാർ,
നന്ന തിരിയാത്ത മുട്രാളന്മാർ,
മുളളുള്ള ചെമ്പനിനീർച്ചെടിയും,
ഭുളളുള്ള മന്ദാരകുന്ദാദിയും,
നട്ടുവളുത്തുനൂ; താനേ മുളയ്ക്കുന്ന
ശ്രേഷ്ഠമാം നിൻബീജം കൈക്കൊള്ളാതെ!
ഹാ, ഹാ! വൻപാതകം, കൊട്ടപ്പൂവേ,
സാഹായ്യമാര നീയെന്തുചെയ്യും?
എന്നെപ്പോലുള്ള കവയിത്രിക-
ളെത്രപേരുണ്ടാം നിൻ നന്മവാഴ്ചാൻ?
ബാഹ്യസൗഭാഗ്യത്തിൽ മോഹിപ്പു മന്ത്രിന്മാർ;
ഭാഗ്യവിപര്യയമെന്നോ വേണ്ട!

എന്നാലും മാഴ് കൊല്ലേ, കൊട്ടപ്പൂവേ,
നിന്നെ ഞാൻ വാഴ്ത്തിടാമാവതോളം
അന്യോന്യം മോടിപ്പിച്ചുണിനെ ജീവിതം
ധന്യമായ്പോക്കിടാ; മെന്തുചൊൽവൂ?"

ഈ മണ്ഡൂകായ കമ്മിയുടെ ബാക്കി ഭാഗത്തെ കൊട്ടപ്പൂവിന്റെ ആകാരസൗഷ്ഠ്യവത്തേയും പരിമളധാരണിയേയും വണ്ണിക്കുന്നതിന്നു വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീമതി മയങ്ങി അമ്മയുടെ കവിതാപരിശ്രമത്തെ സഞ്ജയൻ സൂചാത്മനാ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

* * * * *

ജ്ഞാനവിജ്ഞാനങ്ങളുടെ അവിശ്വാസ്യത; നരജീവിതത്തിന്റെ ആമുലമായ വ്യത്ഥത; സംഗീതം, സാഹിത്യം മുതലായവയുടെ ബീഭത്സമായ അപ്രായോഗികത;—ഇവയാണു് സഖാവ് മഹാശവഭേവിന്റെ കവിതയ്ക്കു് വിഷയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ അദ്ദേഹം പഴയവൃത്തനിയമങ്ങളൊന്നും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ആളായതുകൊണ്ടു്, താൻ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു പുതിയ വൃത്തത്തിലാണു് 'തൃപ്പുൽക്കുഴിബ്രഹ്മാണ്ഡം' എന്ന തന്റെ കൃതി എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതെങ്ങിനെയാണു് ചൊല്ലേണ്ടതെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട; തോന്നിയപോലെ വായിച്ചോളിൻ:—

‘ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം
തൃപ്പുൽക്കുഴിയത്രേ.
സമുദായം—സാഹിത്യം—
സംഗീതം—സൗന്ദര്യം—
ചവറത്രേ, ചവറ്—
വെറും, വെറും, വെറും ചവറ്!
പാടത്തിൽ, ചേർക്കുഴിയിൽ,
കാണുമു ഞാൻ സാഹിത്യം;
ചോറുചവച്ചിടുമ്പോൾ
കേൾപ്പു ഞാൻ സംഗീതം.
സൗന്ദര്യക്കലവറയോ
നെല്ലത്രേ, നെല്ല്;
നിങ്ങളിതിൽ ക്ഷോഭിച്ചാൽ
പുല്ലത്രേ, പുല്ല്!

വെറും, വെറും, ചെറും പൂല്ല്!

ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം

തൂപ്പൽക്കുഴിയത്രേ!”

ഈ ‘കവിത’ ഏകദേശം മൂന്നു വരികളുണ്ട്. മുഴുവൻ വായിക്കണമെന്നുള്ളവർ ‘വിപ്ലവിപ്ലവ’ത്തിന്റെ ഒന്നാം ലക്കം വാങ്ങിക്കൊള്ളുവിൻ!

* * * * *

സഖാവ് ദേവിന്റെ ‘തൂപ്പൽക്കുഴി’യുടെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നത് സഖി (അല്ല, സഖാവി എന്നോ, സഖാവിനി എന്നോ വേണമോ? ആരകണ്ടു? വിപ്ലവപ്രാകരണം ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല) രാജാദേവിയുടെ ‘സഹോദരിമാരേ, ഉണരവിൻ!’ എന്ന കൃതിയാണ്. ‘ഗുണമേറും ഭർത്താവേ.....’ എന്ന മട്ടിലാണ് ഇത് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

സാമ്പിൾ ശ്രദ്ധ:—

“ഉൾഭരണം സോദരിമാരേ, നിങ്ങളുണരതെ ചുറ്റും കിടപ്പതന്തേ?
പുരുഷരെത്തല്ലിയകത്താക്കുവിൻ!
തൃജ, മേലിലവരുടെ സാഹചര്യം!
പുരുഷന്നൊരായിരം നാരിമാരെ
പ്പരിചോടു ചെന്നു പരിഗ്രഹിക്കാം;
തരുണിക്കോ, വൈധവ്യം വന്നുപോയാ—
ലരുതത്രേ മംഗല്യം—സപാത്നം നോക്കൂ!
എനിമേലിൽപ്പാപകജോലിക്കായി
ക്കുറിവെന്തെ തള്ളേണം പുരുഷരെ.
അവരുടെ ബുദ്ധ്യം കാലൊരും
പുതിയൊരു കോളം ടയൂമെല്ലാം
ജവമോടും നമ്മൾ ധരിച്ചിടേണം,
പുറമെപ്പോയ് ജോലികൾ ചെയ്തിടേണം.
ഇതുശരി; യെന്നാലും കാൽമൊന്നു—
ണ്ടതുനിങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചിടരുതേ!
കനകത്തിൽക്കല്ലു പതിച്ച കമ്മൽ,
കനമേറും നാലിഴ സ്വണ്ണച്ചെന്തും,

പുതിയ പതക്കവും, കല്ലൊളിയാൽ
 ചെറുമിന്നലുണ്ടാക്കും മോതിരവും,
 മുട്ടുനിസ്ഥനത്താൽ കിലുങ്ങിക്കൊഞ്ചും
 കരവല്ലിപ്പൊൻവളച്ചാത്തുകടും—
 ഇവയൊന്നും വിട്ടുകൊടുക്കരുതേ!
 പുരുഷന്നവയുടെ ഗന്ധമില്ല.
 അവനതു കൊണ്ടുപോയ് ബേങ്കിലാക്കും,
 പലിശയടക്കാതെ വിററുംപോകും.”

ഈ രീതിയിലാണ് ശ്രീമതി രംഭാദേവി തന്റെ സഹോദരി
 മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നത്. ശ്രീമതി രംഭാദേവിയമ്മേ, നിങ്ങളും നിങ്ങളു
 ടെ ഉണർക്കഴിഞ്ഞ. സഹോദരിമാരും എന്തുചെയ്താലും ശരി, ഞങ്ങൾ
 ഒമ്പതു മുഴം നീളത്തിലുള്ള ആ ചേല ഉടുത്തു നടക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധി
 ക്കാതിരുന്നാൽ മതി! നിങ്ങളുടെ കാലു പിടിച്ചോളാം!

* * * * *

“വിപ്ലവപ്പുറ”ത്തിന്റെ ഒന്നാം ലക്കത്തിൽ അവസാനമാ
 യി രണ്ടു പ്രണയകവിതകൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ഒന്നു പത്രികവി
 തയും മററതു ഗദ്യകവിതയുമാണ്. പത്രികവിതയുടെ കർത്താവായ ശ്രീ
 ജിത് പി. പി. പൊന്തക്കാട്ട് കേരളീയർക്ക് സുപരിചിതനല്ലെങ്കിൽ,
 അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറുമല്ല. ശ്രീ: പൊന്തക്കാട്ട് “കമലാകാന്ത
 ന്റെ കാരുണ്യശീലന്റെ” മട്ടാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധ
 രിക്കുന്നു:—

“അരിയ കൈപ്പ തൻ പൂക്കളെപ്പോലുള്ള
 സുരചിരങ്ങളും നിന്റെ നേത്രങ്ങളെ
 ഇരവുതോറും ഞാൻ കാണുന്നു നിദ്രയിൽ
 തപരിതഗാമിനീ, കക്കിരിക്കാസ്തനീ!
 ഇളയ വെള്ളരി വള്ളിപോലേററവും
 ലളിതകോമളം നിന്നുടെ ചില്ലികൾ,
 കളിയുരപ്പതല്ലോമനേ, കാൺകവെ-
 പ്പൊളിയുമാറായി മാനസം മാമകം.
 ഇളവനായുള്ള കുന്ദളത്തിൻ കരു
 പലവുരു സലാം തന്നിട്ടും പല്ലകൾ

വെളിയിലൊട്ടൊട്ടു കാട്ടിടും പുഞ്ചിരി
 ക്ഷിതയിലില്ലെടോ വേറൊന്നു തുല്യമായ്.
 പടവലഞ്ചപോലോറവും മാദ്യം
 തടവും നിന്നുടെ കൈകളാലോമനേ,
 വടിവുചേന്നുള്ളൊ“രൈന്ദ്രയ്സി”ലിന്നെന്നെ-
 തടവിലാക്കിയാൽ ഭാഗ്യവാനായി ഞാൻ!”

മാതൃകക്ക് ഇവ മതിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കവിത കർഷക ജീവിതത്തോടുതുല്യവരുന്ന മാതിരി നിങ്ങൾ നോക്കി മനസ്സിലാക്കിയോ? ആകപ്പാടെ ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ അടുക്കളയിൽ കുറിക്ക് നറുക്കുന്നേടത്ത് ഇരുന്നാലുണ്ടാവുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു വികാരവിശേഷം നിങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്നില്ലേ? അതാണ്, കൂട്ടരെ, മണിയും പ്രവാളവും കൂട്ടി പൊടിച്ചുരച്ചു മേന്മയുണ്ടായ യഥാർത്ഥകവിത.

* * * * *

ഒട്ടക്കത്തെ ഗദ്യകവിതക്കാരൻ ശ്രീ: വർഗ്ഗീസ് കഴുങ്ങിൻ തോട്ടമാണ്. ഇദ്ദേഹം പതിനഞ്ചുകൊല്ലം നിരന്തരമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുകൂടി വൃത്തഭംഗമില്ലാതെ ഒരു അനുഷ്ടുപ്പ് ശ്ലോകം പോലും എഴുതാൻ സാധിക്കാതെ കഴുങ്ങി, മനസ്സുടത്ത് ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ഏതോ ഒരു ജനദ്രോഹി ഗദ്യകവിതാപ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിവെച്ചത്. അതിന്നുശേഷം ശ്രീ: വർഗ്ഗീസ് ഫർലോങ്ങ് ഫർലോങ്ങായി നിരന്തരം ഗദ്യകവിതയെഴുതിത്തള്ളുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഏതു പത്രം തുടങ്ങിയാലും അതിന്റെ ഒന്നാം ലക്കത്തിലേക്ക് ഈ വിദ്വാൻ ഒരു നീണ്ട പ്രണയഗദ്യകവിത അയക്കും. പക്ഷെ ഇതുവരെയായി “വിപ്ലവപ്പാവം” മാത്രമേ ശ്രീ: വർഗ്ഗീസ് കഴുങ്ങിൻ തോട്ടത്തിന്റെ കൃതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിന്റെയും ഒരു ഭാഗം ചേക്കാം.

പറയുന്നതിനിടയ്ക്ക്, ഇതൊരു “മിസ്സിസിസം” കലൻ എപ്പാടാണെന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കട്ടെ!

* * * * *

“ഓമനേ, ഭവതിയെക്കുറിച്ചുള്ള അനുരാഗമാകുന്ന തോട്ടിൽ എന്റെ വിചാരങ്ങളാകുന്ന ചെറുമീനകൾ രാപ്പകൽ പാഞ്ഞുകുളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ചകിരിയായ നിന്റെ പുരികങ്ങളും, വെൺചാരമായ നിന്റെ പുഞ്ചിരിയും ഉപയോഗിച്ച് എന്റെ ജ്ഞാനനസ്സായ കരിവിടിച്ച ചെമ്പു പാത്രത്തെ നീ തെളിയിക്കുകയില്ലേ?

ഹാ, കാമനെ, എന്റെ ആശയങ്ങളാകുന്ന വിത്തുകൾക്ക് കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകാരുടെ വിലപിടിച്ച വളംപോലെ ആചരിക്കുന്ന ഭവതിയുടെ മന്ദഹാസത്തെ ഞാൻ എങ്ങിനെ വണ്ണിക്കും?

വിലാസിനി, ഭവതിയുടെ ജീവിതമാകുന്ന അമരയ്ക്ക് എന്റെ പ്രേമമാകുന്ന പന്തലിന്മേൽ പടന്നു പുഷ്പിച്ചുകൂടയോ?

ജീവിതേശ്വരി, എന്റെ അനുരാഗമാകുന്ന വെള്ളരിക്കുഷി യെ, ഭവതിയുടെ സപ്രേമകടാക്ഷങ്ങളായ മുറുവേലികൾകൊണ്ട്, പാശ്വീമിനതകളാകുന്ന കന്നുകാലികളിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കേണമേ!”

* * * * *

ഏവംവിധമാണ് പുതിയ വിപ്ലവകവിതയുടെ രൂപഭേദങ്ങൾ. സാഹിത്യത്തിലെ ഈ നവീനപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി സഞ്ജയന്റെ വായനക്കാരും വായനക്കാരികളും എന്തു വിചാരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞില്ല. സഞ്ജയനെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം, ഈ പുതിയ കവിതയുടെ രുചി വായിൽനിന്നു പോകുവാൻ ഒരു ചെറുനാരങ്ങയും ഒരു ടേബിൾസ്പൂൺ പഞ്ചസാരയും വേണ്ടി വന്നു, എന്നുമാത്രം ചുരുക്കി പറഞ്ഞേക്കാം. തൽക്കാലത്തേക്ക് അതു മതിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

“കേരള സർവ്വകലാശാല”

(എം. ബാലരാമൻ, II ക്ലാസ്)

കേരളത്തിന്നു പ്രത്യേകമായൊരു സർവ്വകലാശാല, ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു—ഇവ രണ്ടുമാണ് കൈരളിയുടെ അഭിലാഷിക്കു അത്യാവേശ്യമായവ. ഇവ രണ്ടിന്റേയും അത്യാവശ്യകത കൈരളിഭക്തന്മാരുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ ഇക്കാര്യം സിദ്ധിക്കുവേണ്ടി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട് എന്നുള്ള വസ്തുത ആശ്വാസജനകംതന്നെ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, അവയിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയമായ കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ അത്യാവശ്യകതയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ലേഖനം ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നീ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളടങ്ങിയതാണ് ആധുനികകേരളം. ഇപ്പോൾ ഈ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിലുംകൂടി പതിനാലു ആട്ട്സ്കോളേജുകളും ഒരു ലോ കോളേജും ഒരു ട്രെയിനിങ് കോളേജുംകൂടി ആകെ പതിനാറു കോളേജുകളുണ്ട്. അവയെല്ലാംതന്നെ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയോടു സംബന്ധിതങ്ങളാണു്. 1916-ൽ മൈസൂർ സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയോടു അനുബന്ധിക്കപ്പെട്ട രണ്ടൊരൂന്നൊ കോളേജുകൾ മാത്രമാണു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ. 1926-ൽ ആന്ധ്രസർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഏഴൊ എട്ടൊ കോളേജുകൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, പതിനാറു കോളേജുകളും ഒരു വലിയ ജനസംഖ്യയും ഉള്ള ഈ കേരളത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു, അർഹതയില്ലയൊ?

കേരളത്തിന്നു, അതിപ്രാചീനങ്ങളായ കൈതത്താഴിലകളും കലകളുംമറ്റും ഉണ്ടെന്നതിന്നുപുറമെ വിപുലമായ ഒരു സാഹിത്യമുണ്ടു്. പ്രകൃതിതന്നെ കേരളത്തെ മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നമാക്കി ഒറ്റക്കു നിർത്തിയിരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു, കേരളീയസംസ്കാരത്തിന്നും തമിഴരുടെ സംസ്കാരത്തിന്നുംതമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ അതുളതപ്പെടുവാൻില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽനിന്നും എത്രയൊ വിദൂരസ്ഥിതരായ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലക്കാർ കേരളീയാഭിവൃദ്ധിയിൽ ദത്തശ്രദ്ധരല്ലെന്നുകൂടി സവ്യസനം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഒരു സംഗതിയെടുക്കാം. മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു അവശ്യം ആവശ്യമായിട്ടുള്ള മലയാളനിഘണ്ടുവിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലക്കാർ അനാസ്ഥയാണു കാണിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ, അവർ തമിഴു മുതലായ ഇതരഭാഷകളിൽ നിഘണ്ടുക്കൾ നിർമ്മിപ്പിക്കുകകൂടിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതു കേരളത്തോടും കേരളീയരോടും ചെയ്യുന്ന ഒരു അനീതിയല്ലയൊ? ഏതാളുകാരാണുണ്ടാകൊണ്ടു, കേരളത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ, കേരളീയകലകൾക്കും, സാഹിത്യത്തിന്നും പരിപൂർണ്ണാഭിവൃദ്ധി ലഭ്യമാകയുള്ളൂ എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻകഴിയും.

തെലുങ്കുഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ആന്ധ്രദേശക്കാർക്കും, കണ്ണാടക സംസാരിക്കുന്ന മൈസൂർക്കാർക്കും, തമിഴു സംസാരിക്കുന്ന മദിരാശിക്കാർക്കും പ്രത്യേകമായി ഓരോ സർവ്വകലാശാലകളുണ്ടു്. ഈ സർവ്വകലാ

ശാലകളുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ അതാതുരാജ്യങ്ങളിലെ സാഹിത്യവും മറ്റും ക്രമപ്രവൃദ്ധമായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെവിരിയ്ക്കെ മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന എണ്ണതലക്ഷത്തിൽപരം കേരളീയർക്കു, അവരുടെ സംസ്കാരഭിവൃദ്ധിക്കു അത്യാവശ്യമായ ഒരു സർവ്വകലാശാല അവർജ്ജനീയമല്ലയൊ?

കേരളീയവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പുറംദിക്കുകളിലെ കലാപയങ്ങളിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കുവാൻതന്നെ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. ഈ ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ഏകമാഗ്ഗം കേരളത്തിന്നു പ്രത്യേകമായ ഒരു സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനമാണു്.

കേരളത്തിന്നു പ്രത്യേകമായൊരു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു സർവ്വകലാശാലക്കാർ അശക്തരാണെന്നു ചിലർ ഒരു വ്രായംപറഞ്ഞു കാണാനുണ്ടു്. അതു ഒരു “മുടന്തൻ” വ്രായം മാത്രമാണു്. മൂന്നുകോടി എണ്ണതലക്ഷം ജനങ്ങളുള്ള ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പതിനൊന്നു സർവ്വകലാശാലകളുണ്ടെങ്കിൽ നാലുകോടി എണ്ണതലക്ഷത്തിൽപരം ജനങ്ങളും നാലു സർവ്വകലാശാലകളുമുള്ള മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തു എന്തുകൊണ്ടു ഒരു സർവ്വകലാശാലകൂടി സ്ഥാപിച്ചുകൂടാ?

ധനസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളാണു സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനത്തെ ഇത്രയും ഭൂഷ്ടകരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്. സർ അണ്ണാമലച്ചെട്ടിയുടെ ഔദാര്യാതിരേകത്തിന്റെ ഫലമാണു അണ്ണാമല സർവ്വകലാശാല. മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഇക്കഴിഞ്ഞ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു സമ്മേളനാവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപോലെ “കേരളത്തിൽ വലിയ അണ്ണാമലച്ചെട്ടികളില്ലെങ്കിലും കുട്ടി അണ്ണാമല ചെട്ടികളുണ്ടു്” എന്നുള്ള വസ്തുത അവിതർക്കിതമാണു്. അത്തരം കുട്ടിഅണ്ണാമല ചെട്ടികളുടേയുംകൂടി സഹകരണം സിദ്ധിച്ചാൽ ധനസംബന്ധമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നീങ്ങി കേരളസർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനം ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാകും. *

കേരളത്തെ കലാശാല വഴിക്ക് ഏകീകരിക്കുവാനുള്ള ഈ ആഗ്രഹം നിഷ്പലമാവാനുള്ള ഭാവമാണു് ഇപ്പോൾ കാണുന്നതു്. തിരുവിതാംകൂറിന്നു തനിയേ ഒരു കലാശാല ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നതായി കേൾക്കുന്നു.

ശ്രദ്ധേ.

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ആശയങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും എ. വി. കെ. കൃഷ്ണമനോൻ “സാമൂതിരിക്കോളേജമാസിക”യിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനത്തിൽനിന്നാണു്.

ഒരു ഗീതകം.

[C. V. Madhavan Class II.]

ലോകത്തിൻകണ്ഠായ് ലസിക്കുന്നോനെങ്കിലും
ഭാനുമാൻ കല്ലോലത്തല്ലിൽവീഴും;
കാന്തിമാനെങ്കിലും കാലപ്പഴക്കത്താൽ
ഹന്ത! ശശാങ്കൻ നശിച്ചുപോകും;
കെങ്കേമനെങ്കിലും ഭൂമികുലക്കത്താൽ
വങ്കടൽ വന്മരുഭൂമിയാകും;
അല്ലിന്നഹങ്കാരം പോക്കുന്നോരെങ്കിലും
അല്ലലാൽ താരങ്ങൾ വീണുപോകും;
വാരിനിറഞ്ഞു കനത്തുള്ളതെങ്കിലും
വാരിഭം വഷ്ടിക്കാതേമറയും;
കട്ടിയാണെങ്കിലും ശക്തിയെഴുംപാറ
പൊട്ടിത്തെരിച്ചിട്ടു പൂഴിയാകും;
ശാശ്വതമായിട്ടുലകത്തിലെത്താ-
നൈശ്വരശക്തിവിലാസമെന്യേ?

മാലതി.

(M. Samuel Class II.)

അനിതരസാധാരണമായ ഉൽകൃഷ്ടബുദ്ധിയുള്ളവരും ഭാ-
രിദ്രുദേവതയുടെ കടാക്ഷവിഷേപങ്ങൾക്കു വിധേയരാകുന്നു. എന്നാ-
ൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നും വളരെ വിഭിന്നനായിരുന്നില്ല എന്റെ
മാന്യമിത്രവും ഒരു സരസകഥാകൃത്തുമായ ശരത്ചന്ദ്രൻ. നിരാഡംബര-
മായ ജീവിതം, പാവനമായ ചിന്ത, വിശാലമായ ഹൃദയം അമോ-
ഘമായ സഹാനുഭൂതി, അനഘമായ ഭാവനാശക്തി, ഇത്യാദിവിശിഷ്ട-
ഗുണങ്ങളാൽ അദ്ദേഹം സഹൃദയരുടെ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആ-
കർഷിക്കുന്ന ഒരു യുവാവാണ്. ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും സദാ സ്സരി

ക്കുന്ന ആ വടനം ഭരിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു. എഴുതിഅവസാനിച്ച കടലാസ്സുകളെല്ലാം അദ്ദേഹം അപ്പോൾ പക്ഷംമുറയ്ക്കു അടുക്കിവെക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ഭംഗമാത്രയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം സ്നേഹാദരബഹുമാനാദികളുടെ തള്ളൽകൊണ്ടു പ്രചലിതങ്ങളായി ഭവിച്ചു.

പൂർവ്വസ്മരണകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ സർവ്വകലാശാലാജീവിതത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണം. എന്റെ ഉൾത്തടത്തിലെല്ലാം നിഴലാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ സുഖസന്തോഷസുഭഗമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു വീണ്ടും ചെന്നുചേർന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

അദ്ദേഹം 'പ്രഭാകരാ' എന്നു വാത്സല്യപരസ്സരം എന്നെ സംബോധനചെയ്തു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:—കഴിഞ്ഞമാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ എന്റെ 'ചാരുലത'യെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കു എന്താണഭിപ്രായം.

ശരശ്വന്തന്റെ ഒരു വിശേഷനോവലായിരുന്നു ചാരുലത. ആ ഭർഗ്ഗപരമായ നായികാനായകന്മാരാൽ ആ കൃതി ആദ്യനും മറ്റും മായിട്ടാണു എനിക്കു തോന്നിയത്. എങ്കിലും ഭൂഷാലയവൈഭവത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്വന്ദ്വവസ്തുതയെ യാതൊരു പരിഹാരവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല.

“എനിക്കു അതിൽ വലിയ അഭിപ്രായങ്ങളൊന്നും പ്രസ്താവിക്കുവാനില്ല.”, ഞാൻ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ അല്പംകൂടെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചാൽകൊള്ളാം. കൂടാതെ നിങ്ങൾ നായികാനായകന്മാരെ അകാലമുത്സാഹിന വശഗരാക്കുന്നു. നിങ്ങൾ വിമർശനം വായിക്കാരില്ലേ?”

“എന്റെ നായികാനായകന്മാരെ” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “അകാലമുത്സാഹിനർക്കുവേണ്ടി അനുവദിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യൻ നീറിൽ നില്ക്കുകയെന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിനെക്കുറിച്ചു സമാനമാണ്. പക്ഷെ ലോകം അതു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ക്ലേശഭരിതവും ശോകപൂരിതവുമായ ഈ ജീവിതത്തിൽനിന്നും മരണം അനന്തവും അപ്രമേയവുമായ ആനന്ദത്തെല്ലെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു്.” അദ്ദേഹം ദീപ്തമായി ഒന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു വീണ്ടും തുടന്നു. “എന്റെ ഗ്രന്ഥരചനകൊണ്ടു എന്താണ് ഫലം. ദൈവം ദിനം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിൽകിടന്നു ഞാനുഴലുന്നു. ഒന്നാണ്ടി

യിട്ടു ദിവസങ്ങളല്ല ആഴ്ചകൾ വളരെകഴിഞ്ഞു. ദുസ്സഹമായ മനോവേദന. ഇങ്ങനെ അനുനാമിഷം മരിച്ചുകൊണ്ടു എന്റെ അന്ത്യദിനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുവാൻ അശക്തനാണ്.”

ശരശ്വരൻ പറഞ്ഞുനിൽക്കി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങൾ ജലഭൃതമായിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈത്തലം പിടിച്ചു മന്ത്രിക്കൊണ്ടുപറഞ്ഞു. “ചന്ദ്രൻ പെരുന്തും ഒരിക്കലും വിട്ടുകൊടുക്കരുത്. നിങ്ങൾ ഇനിയെങ്കിലും ലോകഹിതമറിഞ്ഞു ഗ്രന്ഥരചനയിൽ ഉദ്യുക്തനാകുക.”

അദ്ദേഹം ബാഷ്പകലുഷിതമായ നേത്രങ്ങളെ തുടച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “ലോകഹിതമറിയാതെ എങ്ങിനെയാണു ഞാൻ കാലാനുസൃതമായ ഇതിവൃത്തത്തിനു പ്രേരിതനാകുന്നത്.”

“നിങ്ങൾ അതിനുവേണ്ടി അല്പവും ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്നില്ല.”

അല്പസമയം ഞങ്ങൾ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്തം ചിന്താക്ഷുബ്ധമായി ഭവിച്ചു. ‘ഞാൻ’, വീണ്ടും അദ്ദേഹം സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു, “ഇപ്പോൾ ഒരു നോവൽ നിർമ്മാണത്തിൽ നിമഗ്നനായിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ നായികയായ മാലതി ഒരു സുസംസ്കൃതയാണെന്നു ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടേ. മനോഹരമായ ഒരു പൂവിനുചുറ്റും പൊൻനിറം കലന്ന് ഒരു ചിത്രശലഭമെന്നപോലെ അവളുടെ അധരങ്ങളിൽ റുത്തമാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മന്ദഹാസം കൊതിച്ചു നിരവധി പുരുഷന്മാർ അവളെ സമീപിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവളിൽ എന്തോ അജ്ഞാതമായ ഒരു മഹാരഹസ്യം അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. ഈ വസ്തുത അവളുടെ ഒരു സഖി മാത്രമേ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവൾ മാലതിയെ ഒരു നിർബ്ബന്ധ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവരികയാണ്.”

“എന്തൊരു സമയമുപ്സ്യം” ഞാൻ ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു.

“സമയമുപ്സ്യമോ? എന്റെ സമയംകൊണ്ടു മറ്റൊരാളാണു പയോഗം.”

ഞാൻ അതിനു പ്രത്യുത്തരം ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചില്ല.

ഞാൻ പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ അതു പൂർത്തിയാക്കുമ്പോൾ എന്നെ കാണിക്കുന്നതിനു വിസമ്മതമുണ്ടോ?

“ഞാൻ അതു പൂർത്തിയാക്കി. മൂന്നു രാത്രികൾ മാത്രമാണ് അതിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചത്”

അദ്ദേഹം ആ കടലാസുകൾ തൽക്ഷണം എന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു. കരതലാശ്ലേഷാനന്തരം ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

ഞാൻ ഗ്രന്ഥവുമായി വീട്ടിൽപെന്ന് എന്റെ സ്നേഹിതനെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യഥക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിനും പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ പല ഉപായങ്ങളും ആലോചിച്ചു. ആലോചിക്കുമ്പോഴും ആ വഴി വളരെ വിദൂരമായി എനിക്കു തോന്നിതുടങ്ങി.

ഞാൻ ആത്തിയോടുകൂടി എന്നുവെച്ചാൽ അത്യാത്തിയോടുകൂടി മാലതി രണ്ടുമുന്നാവത്തി വായിച്ചു. കാരോപാപശ്രവം നവംനവങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിച്ചു. അതു ഒരു ജീവിതവിമർശനംകൂടെ ആയിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ അല്പവും അതിശയോക്തിയില്ല. സരളമായ ഭാഷ, സരസമായ പാത്രസൃഷ്ടി, രോമാഞ്ചം കൊള്ളിക്കുന്ന വീര്യപ്രകടനങ്ങൾ മുതലായവയാൽ ആ നോവൽ അത്യന്തം ഹർഷകരമായിരുന്നു. ഞാൻ അതുതപ്പെടുപോയി. തൽക്ഷണം ആ കയ്യഴുത്തുഗ്രന്ഥവുമായി ഞാൻ ഒരു പ്രശസ്തപുസ്തകശാലാപ്രവർത്തകനെ സമീപിച്ചു. അവരുമായി ഒരു വിക്രയപത്രം മാലതിയ്ക്കുവേണ്ടി എഴുതി ഞാൻ മടങ്ങി.

പിറ്റേ ദിവസം വീണ്ടും ഞാൻ ശരശ്വന്തനെ സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രകൃതിരാമണീയകം ഉൽഫലമായ നേത്രങ്ങളാൽ പാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു — ഏറ്റവും കാജസപിയായ ഒരു മുഖം സ്നേഹമന്യനായി എന്നെ അഭിവാദനം ചെയ്തു.

‘ചന്ദ്രൻ’ ഞാൻ പറഞ്ഞു ‘നിങ്ങൾ എന്നെ ഏല്പിച്ച ആ നോവൽ’.

അദ്ദേഹം മിന്നാശൂന്യനായി പറഞ്ഞു ‘മാലതിയോ’?

“ഞാൽ അതു ഒരു പ്രശസ്ത പുസ്തകപ്രാപാരികയെ ഏല്പിച്ചു”

“എന്തിന്? ആരാണ് അതു മുദ്രണം ചെയ്യുവാൻ ഒരു വെടുമ്പതു്?”

“മുദ്രണം ചെയ്യുവാനല്ല. അവർ അതു ഒരു സിനിമാ കമ്പനിക്കാരെ ഏല്പിച്ചു. മാലതി ചലനചിത്രത്തിൽ അത്യുച്ചമായ ഒരു സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.”

ചന്ദ്രന്റെ മുഖം ആനന്ദസംഹൃതമായി ഭവിച്ചു. ഇദംപ്രഥമമായിട്ടാണ് ഇതുപര്യന്തമുള്ള സാഹിത്യശ്രമങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു അഭിനന്ദനം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുന്നതു്.

എന്റെ പോക്കറ്റിൽനിന്നു ഒരു കടലാസ്സുതുണ്ടു വലിച്ചെടുത്തതിനുശേഷം ഞാൻ പറഞ്ഞു. “ചന്ദ്രൻ നിങ്ങളുടെ ഭാവിഭാവുകൾക്കു കാരണം മാലതിയാണ്. ഇതാ അവൾക്കുവെച്ചു പ്രതിഫലം.” ഞാൻ പതിനായിരം രൂപയുടെ ഒരു നോട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതു കരത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു. ചന്ദ്രൻ മനോഹരമന്ദഹാസം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “സ്നേഹിത നിങ്ങളുടെ കൃപയ്ക്കു വളരെ നന്ദിക്കാരം. എന്റെ പ്രേമധാമമാണ് സഹോദരിയായ മാലതി. അവളുടെ സംഭവബലമായ കഥയാണ് ഞാൻ എഴുതിയ ആ നോവൽ. ആ രഹസ്യം ആർക്കും അത്രവേഗം ദൃശ്യമാകുകയില്ല. സമ്പന്നനായതിനുശേഷം മാത്രമേ ഞാൻ ദാമ്പത്യജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഞാൻ മാലതിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വിലങ്ങൻ കുന്നിന്മേൽ.

ഒരു മണിക്കൂറ്.

(പരേതനായ സി. അനൂപായി അവർകൾ ബി. എ. അതിന്റെ മുകളിൽവെച്ചു എഴുതിയത്.)

ഹാ! അനന്തകാലത്തെ കാഴ്ചപ്പെടുന്നതായ പടിഞ്ഞാറൻ കാരറ്റ് ചെവിയിൽ മുട്ടുവായി മന്ത്രിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിന്റെ സ്വരത്തിൽ എത്രയോ അത്ഭുതമിരിക്കുന്നു. നാനാജോലികളിൽ അത്യുത്സാഹത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളാൽ നിബിഡമായ തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണത്തിലെ ബലുപ്പാടുകളും ഇരച്ചിലും ഇവിടത്തെ മൗനവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം എത്ര വലിയത്! ഇതാ ഒരു കോഴി കൂക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. അത് ഒരു ആത്മസ്വരം പോലെ വളരെ വിചാദസൂചകമായിരിക്കുന്നു. ആ പൂവൻ കോഴി ഈ കായലിനക്കരെ വല്ല വിജനമായ പറമ്പിലും ഏകാകിയായി നിന്നു ഇടക്കിടെക്കു കൂക്കുന്നതായിരിക്കാം. ഈ കാണുന്ന പക്ഷികൾ പടിഞ്ഞാട് തിരിഞ്ഞു അനങ്ങാതിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഇനിക്കു മനസ്സിലായി. തങ്ങൾക്കും കു

ഞതുങ്ങൾക്കും തീൻ തേടി നടക്കയിൽ തീക്കട്ടുപോലെ ജപലിച്ചും ചുവന്നും പതിവിൽ വലുതായുമിരിക്കുന്ന മാത്താഡബിംബം സ്വസ്തയമായ വെള്ളത്തിൽ വീഴുവാൻ പോകുന്നതിനെക്കണ്ടു നിജകൃത്യത്തെ തല്ലാലത്തേക്കു മറന്നു ഈ പറവകൾ അത്യാശ്ചര്യത്തോടുകൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. “മനോഹരമായ ഈ കാഴ്ച മറഞ്ഞിട്ടേ നമുക്കിവിടെ നിന്നു പോകേണ്ടു” എന്നായിരിക്കണം അതുകൾ ഇപ്പോൾ ഇത്ര സന്തോഷത്തോടെ ചിലക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

ഈ ചെറുകുനിമേൽ നേരിയതും ചെറിയതും പകുതി ഉണങ്ങിയതുമായ പൂക്കൾ മന്ദപവനന്റെ സംഗീതത്തിന്നു നൃത്തം ചെയ്തും പുറമെയുള്ള കോലാഹലങ്ങളുടെ ക്ഷണഭംഗാതയെ അറിഞ്ഞു തത്പജ്ഞാനിയെപ്പോലെ ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിലങ്ങന്റെ അടിയിൽ പലേടത്തും നില്ക്കുന്ന മരക്കൂട്ടങ്ങൾ അതിശോഭനമായ ഈ കാഴ്ചയാൽ വിസ്മയപരവശങ്ങളായി അനങ്ങാതെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു. അവയുടെ ചില്ലുകളുടെ ഇടയിൽ അനേകം പക്ഷികൾ കൂടുകെട്ടി സൈപരമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇതാ! ആ കുരിമ്പാറയുടെ പിന്നിൽനിന്ന് തവിട്ടുനിറമുള്ള ഒരു പശു പതുക്കെ കയറിവന്നു കാഞ്ചനമയനായ ആദിത്യനേയും വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പശ്ചിമദിക്കിനേയും സൂക്ഷിച്ചു വിസ്മയിക്കുകയും ഈ കാഴ്ച അതിന്റെ കുട്ടിക്കും കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടു ദീപ്തമായി അകറുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും കുട്ടി ഈ വിളി കേൾക്കുന്നില്ല. അതു പക്ഷെ ദുഃസ്ഥമായ വല്ല തൊഴുത്തിലും തള്ളയുടെ വരവു കാത്തു സാവാധാനമായി പൂല്ലിന്റെ ഓരോ ഇഴ ചവച്ചു നോക്കി നില്ക്കുകയായിരിക്കാം.

വിലങ്ങന്റെ വടക്കേ ചരിവിന്റെ മേലേ, രണ്ടു പറന്തുകൾ ഈ അന്വേഷിച്ചു ചിറകുകൾ അനക്കാതെ തല കൂടെക്കൂടെ അങ്ങമിങ്ങം തിരിച്ച് വായുവാൽ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ വശത്തുള്ള മരക്കൂട്ടങ്ങളുടേയും ഒരു ചെറുകുനിമേലേയും അപ്പുറത്തായി വടക്കൻ കായൽ ഇതാ പരന്നു കിടക്കുന്നു. അതിൽ വളരെ അകലെ സാധുവായ വഞ്ചിക്കാരൻ പകൽ മുഴുവനും ഉന്നി ക്ഷീണിച്ച് അവയവങ്ങൾ തളന്നു സമീപമായ കള്ളുകടയിൽ വല്ലവണ്ണവും വലിഞ്ഞെത്തുവാനായി ശേഷമുള്ള തന്റെ ബലം മുഴുവനും എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നു.

കാറ്റ് അല്പം തണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്റെ കടലാസ്സിന്മേൽ പെൻസിലിന്റെ മുമ്പു ഭാഗം ഉപയോഗിച്ച് തിരിച്ചു കേൾക്കാം. എന്റെ ഇരിപ്പടത്തിന്റെ ചുറ്റും നിലം പറ്റി കിടക്കുന്ന പല്ലകളുടെ ഇടയിൽ അസംഖ്യം ഉറുമ്പുകൾ അരിച്ചു വളരെ ചൊടിയോടുകൂടി അവയുടെ സ്വകാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നു. അവ കടിക്കുന്ന എറുമ്പുകളല്ല. ചിലതു ചെറിയതും ചിലതു വലിയതും കറുത്തതാണ്. നിദ്ദോഷികളായ എറുമ്പുകൾ! പ്രപഞ്ചത്തിൽ നടക്കുന്ന എത്രയോ സംഗതികളെ ഈ സാധുക്കൾ അറിയാതിരിക്കുന്നു! എങ്കിലും അല്പായുസ്സുള്ള പ്രാണികളേ! നിങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെ നിങ്ങൾ ഉത്സാഹത്തോടെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കിൻ! ബുദ്ധിമാന് അതിസാരവത്തുള്ളതായ ചില ഉപദേശങ്ങളെ കൊടുപ്പാൻ നിങ്ങൾ മതിയായിരിക്കുന്നു.

തെക്കേ വശത്തു കരയുടെ ഒരു കഴുത്തു വീതി കുറഞ്ഞു കാണുന്ന കായലിലേക്കു നിങ്ങളുടേ അകലെ ചെന്നു ഒരു മുമ്പിൽ കലാശിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ കുറെ കാക്കകൾ വെള്ളത്തിൽ കിടന്നു പാടത്തു കളിക്കുകയും തുവലുകളെ മിനുക്കി ശരിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനി കിഴക്കേ ഭാഗത്തെ കുറിച്ചാണ് പറയേണ്ടത്. അവിടെത്തെ ചരിവു പടിഞ്ഞാറേതിനെപ്പോലെ കിഴക്കോട്ടു കയറിയിട്ടില്ല. വീലങ്ങനിന്മേൽ കയറുവാൻ ഏറ്റവും സൗകര്യമുള്ളതു തെക്കുകിഴക്കുള്ള ചരിവിൽ കൂടിയാണ്. ഈ കുന്നിന്റെ മുകളിൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു നോക്കിയാലുള്ള കാഴ്ചയുടെ ഭംഗി വേറൊരുവിധമാണ്. വിസ്താരമായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ ആകാശത്തിലേക്കു മലിന്തിക്കിടക്കുന്ന കായലിന്നു പകരം ഇവിടെ അനേകനാഴിക നീളമുള്ളതും അനേകനീരുകളിൽ നില്ക്കുന്നതുമായ മലകളുടെ നിവഹങ്ങളാണ് എന്റെ ദൃഷ്ടിയെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നത്. ചിലതു വലുതും ചിലതു ചെറുതാണ്. ഈ മലകളും കുന്നുകളും ഐക്യമനുഭവത്തോടും, സ്നേഹത്തോടും കൈകോർത്തുപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന സഹോദരഗണത്തിന്റെ സ്മൃതിയെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നു. കിഴക്കോട്ടു അകലത്തോറും മലനിരകൾ അത്യന്തമായിത്തീരുകയും ഏറ്റവും ഭൂതസ്ഥമായ നിരകൾ നീലനിറമായ ആകാശത്തിലോ പുകവെള്ളയായ മേഘപടലങ്ങളിലോ ലയിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മേഘങ്ങളിൽ ചിലതു, അസ്തമിക്കുവാൻ പോകുന്ന സൂര്യന്റെ നിതാന്ത സൗന്ദര്യത്തെ എത്തിച്ചുനോക്കി മന്ദഹാസം ചെയ്തിട്ടോ എന്നു തോ

നമുക്ക് അവയുടെ ഉന്നത തമാശങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ പാടലവസ്ഥയിൽ
കുന്നു.

എവിടെ നോക്കിയാലും ഈശ്വരസ്വഭാവത്തിന്റെ ഗാഢീകൃതവും
മഹത്വവും അല്ലാതെ ഒന്നും കാണാനില്ല. അത്യുല്പന്നവും മനുഷ്യനി-
മിതങ്ങളുമായ പണികൾ ലജ്ജകൊണ്ടു മുഖംമൂടി വൃക്ഷങ്ങളുടേതുമായും
മറ്റു മറ്റായിട്ടുള്ളിവിധത്തിൽ കുന്നു. ഏകദേശം 7 മയിൽ അകലെയുള്ള
ഒല്ലൂർ പള്ളിയുടെ മണിമാളിക ഇപ്രകാരം ആത്മഗൃഹണം ചെയ്യാതെ
മഹാ ഗംഭീരമായ ഈ വിശ്വദർശനം കണ്ടു അത്ഭുതപരവശ്യത്താൽ
മുഖം വിളറി സ്തംഭീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

സൂര്യൻ മാഞ്ഞു ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങി. ഇംഗാലാമൃത്തിന്റെ
അസംഖ്യകാലത്തെ പ്രവൃത്തിയാൽ വിണ്ടുപിളർന്നു അവിടവിടെ നിൽ-
ക്കുന്ന വമ്പാറകൾ ദുർഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ വാപൊളിച്ചു നോക്കുന്നു. ഞാൻ
പോകട്ടെ.

ഹാ! ഈ പാറകളുടെ ഹേതുവും വയസ്സും ഈ കുന്നിന്മേൽ
അതുകൾ വന്നവിധവും മറ്റും ദൈവമേ ആരറിഞ്ഞു!

പരേതനായ സ്നേഹിതൻ.

[K. P. G, Nambudiri,]

1. അകമ്പടിയോടൊന്നിച്ച് ഏതൊരു
ലഘുനൃത്യമാരായന ചെയ്തതിനും
ആ ഞങ്ങളെന്നത്രവളർത്തി പുണ്യം
മതാക്കളെപ്പറ്റിയതിൽ പുകഞ്ഞു!
2. വിശുദ്ധ സൗഹൃദസുഖങ്ങൾ കാണി-
കല്ലോലജാലങ്ങളിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി,
രാഗോജ്ജ്വലം മിന്നിയലോകമിപ്പോ-
ളെന്നിങ്ങു വൻകൂരിരുളാണ്ടുണ്ടായ്!

3. ഞാനാക്കു മാരന്നിവനും പുറത്തെ
യസുക്കുളായ് മേവിയീരുന്നിതാരാൽ,
ആമസുഹൃത്താർ ജഗത്തെനിശ്ശോ-
രത്വഗ്രകാരാഗൃഹമായി മാറി!
4. എൻപ്രാണനാം സ്നേഹിതനേതുലോക-
മലങ്കരിക്കുന്നിതനശപരാഭം.
അങ്ങോട്ടുതാനാവണ മെന്ററയന്ത്യ-
പ്രയാണവും ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനെന്നാൽ.

(കേക.)

ഹാ! മമ മിഴികളേ, നിങ്ങൾക്കു കരുതുകെക-
ധാമമായ് മരുവിയൊരാമനോഹര രൂപം
ഘോരമാം ചുടലാഗ്നിജ്വലിയായല്ലോ നിങ്ങൾ.
തോരാതെപൊഴിക്കുന്ന കണ്ണുനീർകൊണ്ടെന്നാവും?
കേഴുവാൻമാത്രം ജന്മമെന്തിന് നിങ്ങൾക്കിനി?
കേവലസ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചംകാണാതെങ്ങും?
മാമകകണ്ണങ്ങളേ കേൾക്കുകില്ലിനി നിങ്ങൾ-
ളാമനംകുളുപ്പിക്കും മധുരോച്ചരിതങ്ങൾ!
എന്തിനെൻ ബാഹുക്കളേ പിടയുന്നതു പാഴി,
ലന്തരിച്ചുപോയ് നിങ്ങളാശ്ലേഷിച്ചൊരാഭാഗ്യം!
ശാന്തിമാമകഹൃത്തേ, ഹന്ത! നിന്നേകാന്തമാം
സ്വന്ദനങ്ങളൊന്നും തജ്ജീവനെയുണർത്തില്ല.
പാവനസൗഹൃദ്മേ നീയുചിക്കെടുമെന്നി-
ലീവിധും നിരാലംബമെന്നു ഞാനോർത്തില്ലേതും.
മുറിയാത്തതായുള്ളൊരന്യോന്യ സമാശ്ലേഷ-
മിരുപേരിവരെയന്നേക ജീവിതരാക്കി.
കരുനാളുണൻപ്പേരും ഞങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുണ്ടെന്നാൽ
മരണം വിലങ്ങിച്ചങ്ങനെകിടക്കുന്നു?
പ്രാണതുല്യനാമെൻ മിത്രത്തെവിഴുങ്ങിയ
ശോണിതാഞ്ചിതവക്ത്രം പിളർന്നുകിടക്കപ്പോരും?

A 118

ന. തോമസ്